

Arzulanmiř

Vampir Mektupları'nın 5. Kitabı

morgan rice

Vampir Mektupları

Morgan Rice

Arzulanmış

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Arzulanmış / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Vampir Mektupları)

1 Numaralı Çok Satan! ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİ kitaplarına rakip olabilecek ve son sayfasına kadar okumak isteyeceğini bir kitap! Macera, aşk ve vampirleri seviyorsanız bu kitap tam size göre! Vampirebooksite.com (Dönüşüm için) ARZULANMIŞ Çok Satan kitap serisi VAMPİR GÜNLÜKLERİ'nin 5. kitabı. Seri, şu anda ücretsiz olarak indirilebilen DÖNÜŞÜM (1. Kitap) ile başlıyor. ARZULANMIŞ'ta (Vampir Günlükleri 5. Kitap) Caitlin Paine uyandığında bir kez daha zamanda geri gitmiş olduğunu fark ediyor. Bu kez on sekizinci yüzyıl Paris'ine; bolluk, krallar ve kraliçeler çağı ve aynı zamanda devrim çağına gidiyor. Gerçek aşkı Caleb ile yeniden buluşur ve ikili birlikte daha önce hiç yapamadıkları şekilde sakin ve romantik zamanı geçirirler. İkili Paris'te aşkları daha da derinleşirken, huzurlu zaman geçirir ve en romantik yerleri gezer. Caitlin babasını aramaktan vazgeçer; böylece bulunduğu mekânın ve anın tadını çıkarmaya ve hayatını Caleb ile geçirmeye karar verir. Caleb onu okyanusun kıyısındaki orta çağ kalesine götürür ve Caitlin hayal edebileceğinden de çok mutlu olur. Fakat huzurlu zamanları sonsuza kadar sürmez ve ikilinin ayrılmak zorunda kalmasına sebep olan olaylar araya girer. Caitlin kendini bir kez daha Aiden ve onun cadılar meclisi, Polly ve yeni arkadaşlarla bir arada, yeniden eğitime ve görevine odaklanmış olarak bulur. Versay'ın savurgan dünyası ile tanışır ve hayal edebileceğinin ötesinde kıyafetler ve bollukla karşılaşır. Hiç bitmeyen ziyafetler, partiler ve konserleriyle Versay, kendine has bir dünyadır. Zamanda geriye giden ve babalarının hayalini kuran erkek kardeşi Sam ile mutlu bir şekilde yeniden buluşur. Fakat her şey görüldüğü gibi iyi gitmez. Kyle de zamanda geri gider ve bu sefer yanında şeytani yardımcısı Sergei ile birlikte, Caitlin'i öldürmek konusunda her zamankinden daha da karardır. Sam ve Polly etraflarındaki her şeyi yok etme tehdidi içeren zehirli ilişkilere daha da derinlemesine girerler. Caitlin gerçek ve güçlü bir savaşçı haline gelirken, babasını ve efsanevi Kalkanı bulmaya da her zamankinden çok yaklaşır. Kitabın doruğa ulaştıran, heyecanlı sonu Caitlin'i Paris'in en önemli orta çağ bölgelerinde, ipucu peşinde bir girdabın içine atıyor. Caleb ile yeniden buluşmak hayatının en zor

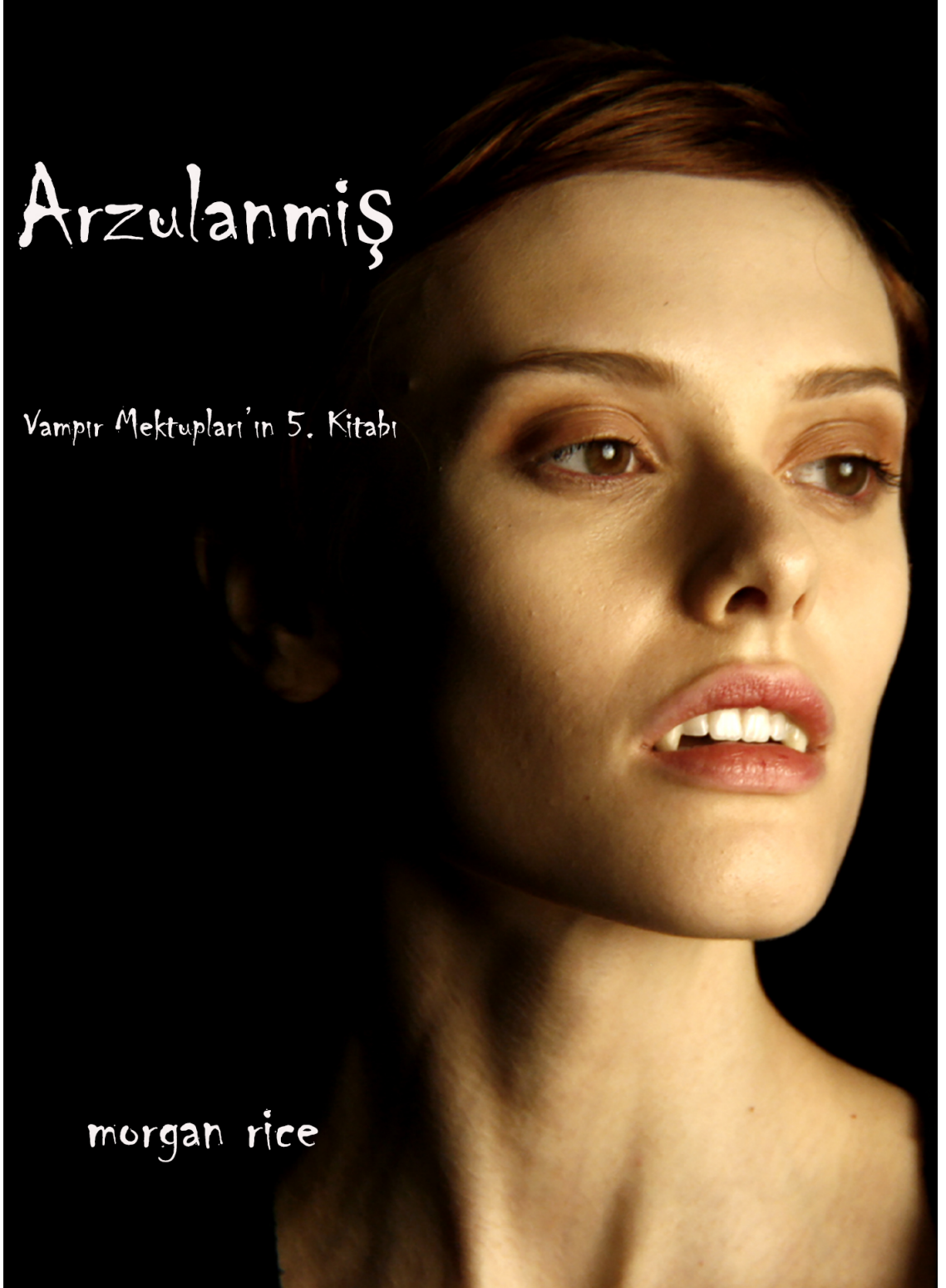
seçimlerini – ve fedakârlıklarını – yapmasını gerektirecek. ARZULANMIŞ çok iyi dengelenmiş. Mükemmel sözcük sayısına sahip ve diğerlerini takip eden harika bir devam kitabıdır. Karakterler oldukça gerçekçi ve onların başına ne geleceğini gerçekten önemsiyorum. Tarihi figürün tanıtımı oldukça enteresan ve kitap hakkında düşünmeye itiyor. The Romance Reviews

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Birinci Bölüm	13
İkinci Bölüm	18
Üçüncü Bölüm	20
Dördüncü Bölüm	22
Bes, inci Bölüm	26
Altıncı Bölüm	29
Yedinci Bölüm	31
Конец ознакомительного фрагмента.	36

Arzulanmış

MORGAN RICE

Çeviri

Özge Ceren Kalender

Morgan Rice

Morgan Rice Hakkında Morgan efsanevi fantezi serisi, çok satanlar listesinde birinci olan ve on kitaptan oluşan THE SORCERER'S RING serisinin yazarıdır. Serinin ilk kitabı A QUEST OF HEROES ise ücretsiz indirilebilir!

Morgan Rice altı dile çevrilen ve on kitaptan oluşan yetişkin gençlere daha fazla hitap eden en çok satanlar listesinde birinci sırada olan VAMPIR MEKTUPLARI serisinin yazarıdır.

Morgan ayrıca gene çok satanlar listesinde olan kıyamet sonrası anlatan etkileyici THE SURVIVAL TRILOGY üçlemesinin ilk iki kitabı olan ARENA ONE ve ARENA TWO'nun da yazarıdır. Morgan yorumlarınızı dört gözle bekliyor, istediğiniz zaman iletişim kurabilirsiniz.

www.morganricebooks.com

“YAZGI, Vampire journals serisinin 4. kitabıdır ve sizi hayal kırıklığına uğratmayacak. Morgan Rice okuyucuları bağlayan muhteşem bir iş yapmış.. İyi yazılmış bir hikaye. Aksiyon yüklü bu kitaptaki dönemeçler ve olaylar sonuna kadar sizi kitaba bağlı tutar. Hikaye boyunca o kadar çok önemli olay ve heyecan verici gelişmeler var ki dikkatinizi sürekli üzerinde tutmayı başarıyor. Ana karakter Caitlin, gelişiyor ve olgunlaşıyor. Ayrıca eski karakterlerin sunuş ve konuya karıştırılma şeklini de sevdim.. Mükemmel macera/aşk romanı!”

--The Romance Reviews

“Hikayelerin gelişme şeklini çok beğeniyorum. Karakterlerin büyümesini ve kendileri ve birbirleri hakkında yeni şeyler öğrenmesini izlemekten keyif alıyorum.. YAZGI büyük bir hikayeydi. Sizi gerçekten içine çekiyor! Bu kitapta kimi destekleyeceğimi bilemedim. Ve yine Major Cliffhanger!!! Aman Allah'ım, bir sonraki kitaba başlamak için sabırsızlanıyorum! İleride neler olacağını derhal öğrenmeliyim. Daha önce söylediğim gibi, TÜM SERİYİ alın! Hepsini kısa bir sürede bitirebilirsiniz. Bu kitaplar genç yetişkin serileridir. 30 yaşına yeni girdim, bu kadar sevdiğim az sayıda genç yetişkin serisi kitapları var ve bunlar da kesinlikle o listede! OKUYUN! OKUYUN! Unutmayın OKUYUN!”

--wervampsrromance.org

“TURNED (Dönüşüm), TWILIGHT (Alacakaranlık) ve VAMPIRE DIARIES (Vampir Günlükleri)'e kesinlikle rakip olacak ve son sayfaya kadar elinizden bırakamayacağınız bir kitap! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız bu kitap tam size göre!”

--Vampirebooksite.com

YAZARIN KİTAPLARI

THE SORCERER'S RING

Kahramanların Görevi

A QUEST OF HEROES (Book #1)

A MARCH OF KINGS (Book #2)

A FATE OF DRAGONS (Book #3)

A CRY OF HONOR (Book #4)

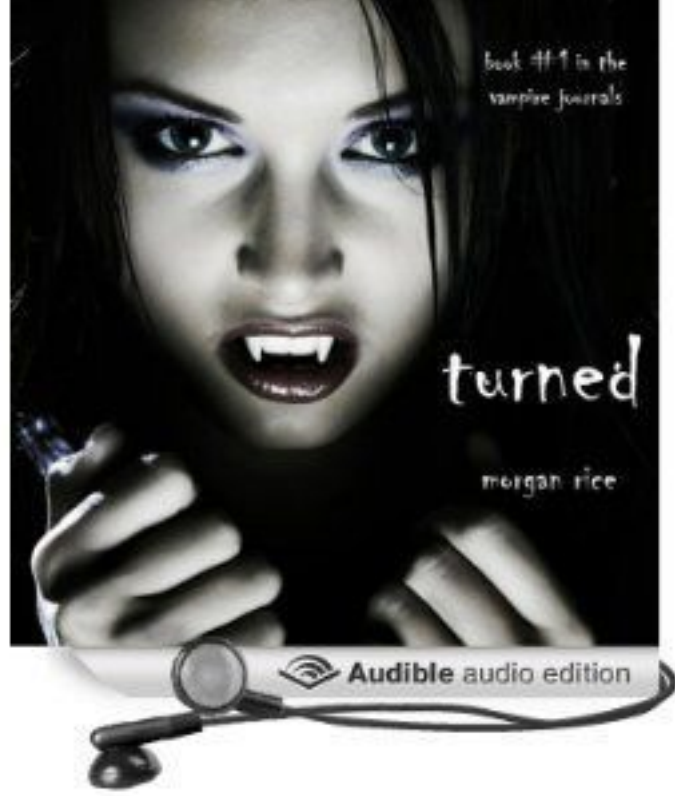
A VOW OF GLORY (Book #5)

A CHARGE OF VALOR (Book #6)

A RITE OF SWORDS (Book #7)

A GRANT OF ARMS (Book #8)

A SKY OF SPELLS (Book #9)
A SEA OF SHIELDS (Book #10)
A REIGN OF STEEL (Book #11)
A LAND OF FIRE (Book #12)
A RULE OF QUEENS (Book #13)
AN OATH OF BROTHERS (Book #14)
THE SURVIVAL TRILOGY
ARENA ONE (Book #1) Arena Bir Köletüccarları Üçlemesi
ARENA TWO (Book #2)
THE VAMPIRE JOURNALS
TURNED (Book #1): Dönüşüm
LOVED (Book #2) Sevilmiş
BETRAYED (Book #3): Aldatılmış
DESTINED (Book #4) Yazgı
DESIRED (Book #5)
BETROTHED (Book #6)
VOWED (Book #7)
FOUND (Book #8)
RESURRECTED (Book #9)
CRAVED (Book #10)
FATED (Book #11)

Sonsuz Kitap: 124

1. Baskı: Temmuz 2014 ISBN: 978-605-384-734-2 Yayıncı Sertifika No: 16238

Arzulanmış

Yazar: Morgan Rice Çeviri: Özge Ceren Kalender

Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince Görsel Yönetmen: Faruk Derince Editör: Tanıl Yaşar

İç Tasarım: Sadık Kanburoğlu

Düzeltili: Can Ekin Köroğlu

Baskı: Sonsuz Matbaa Kağıtçılık Müc. Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 28487 Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi

C Blok 2. Kat No: 291 Topkapı/İSTANBUL

Tel: 0212 674 85 28 501 04 95 Faks: 0212 674 85 29

[E-posta: sonsuzbasim@gmail.com](mailto:sonsuzbasim@gmail.com) YAKAMOZ KİTAP © Morgan Rice

Orijinal Adı: Desired Copyright © Morgan Rice

Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35

www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Bes, inci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü Bölüm](#)

[On Bes, inci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Bes, inci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[Otuzuncu Bölüm](#)

[Otuz Birinci Bölüm](#)

[Otuz İkinci Bölüm](#)

[Otuz Üçüncü Bölüm](#)

[Otuz Dördüncü Bölüm](#)

[Otuz Bes, inci Bölüm](#)

[Otuz Altıncı Bölüm](#)

[Otuz Yedinci Bölüm](#)

[Otuz Sekizinci Bölüm](#)

[Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)

GERÇEK:

Paris'in Montmartre bölgesi 19. yüzyılda inşa edilen Sacré-Coeur Kilisesi ile ünlüdür. Tepenin üzerinde, hemen yanında daha küçük bir yapı olan Aziz Peter Manastırı vardır. Bu küçük belirsiz yapının kökeni 3. yüzyıla kadar dayanır ve daha büyük bir öneme sahiptir. İsa'ya inananların yeminlerini ettikleri yer olarak bilinir.

GERÇEK:

Sainte Chapelle, Paris'in ortalarındaki bir adada bulunan (Notre Dome'ın yakınlarında), içinde İsa'nın tacı, kutsal mızrak ve İsa'nın gerildiği çarpmıktan kalan parçalar gibi kutsal emanetlerin de yer aldığı 13. yüzyıldan kalma bir yapıdır. Bu kutsal emanetler büyük, süslü, gümüş bir sandıkta saklanır.

“Niçin böyle güzelsin hâlâ?

Yoksa inanayım mı o elle dokunulmaz ölümün Sana güzellik verdiğine?

O iğrenç canavarın seni bu karanlıkta Sevgilisi olasın diye sakladığına?

Bundan korktuğum için yanında duracağım.

Bu karanlık gecenin sarayından Ayrılmayacağım bir daha...”

William Shakespeare

Romeo ile Juliet

Birinci Bölüm

Paris, Fransa (Temmuz, 1789)

Caitlin Paine karanlığın içine uyandı.

Hava oldukça ağırdı, hareket etmeye çalıştıkça nefes alması zorlaşıyordu. Sert bir zeminde sırt üstü yatıyordu. Soğuk ve rutubetli bir yerdeydi, yukarıya bakınca ince bir ışık huzmesi gördü.

Omuzları yanlardan sıkıştırılmış gibiydi ama biraz çabayla gevşemeyi başardı. Avuçlarını esnetip altındaki zemini incelemeye başladı. Ellerini etrafında gezdirince hapsedilmiş olduğunu anladı. Hem de bir tabutun içine!

Caitlin'in kalbi hızlıca atmaya başladı. Sıkışık yerlerden nefret ederdi, nefes alışını giderek güçleşiyordu. Korkunç bir kâbusun içinde miydi, yoksa gerçekten bir başka zamanda bir başka yerde mi uyanmıştı?

Bu sefer iki eliyle birden yukarıya doğru bir hamle yaptı. Kapak birkaç santim, Caitlin'in parmaklarının araya girebileceği kadar açıldı. Bütün gücünü toplayıp tekrar itti. Kapak bu kez taşların birbirine sürten sesiyle birlikte daha da açıldı.

Caitlin, açılan boşluğa yumruğunu yerleştirerek son bir hamlede kapağı üstünden atmaya başardı.

Oturup etrafına göz gezdirerek hızlıca nefes almaya başladı. Ciğerleri temiz havayla dolarken kendini ışığa alıştırmaya çalışıyordu. Ellerini gözlerine götürüp, 'Acaba ne kadar zamandır karanlıktaydım?' diye düşündü.

Oturduğu yerde gözlerini ışıktan korurken, etraftan duyacağı herhangi bir sese ya da hissedebileceği bir harekete karşı tetikteydi. İtalya'daki mezarlıkta yaşadığı uyanışın ne kadar zorlu olduğunu hatırladı. Bu kez hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu. Her şeye hazırlıklıydı. Yakında olabilecek köylülere, vampirlere ya da her ne varsa ona karşı kendini savunabilirdi.

Ama bu sefer sadece sessizlik vardı. Zar zor gözlerini açtı ve orada yapayalnız olduğunu fark etti. Gözleri ortama alıştıkça, bulunduğu yerin aslında o kadar da ışık dolu olmadığını anladı. Kavisli ve alçak bir tavanı olan mağaraya benzer, taş bir odadaydı. Bir kilisenin mahzenini andırıyordu. Oda sadece sıradan bir mumun ışığıyla aydınlatılmıştı. 'Gece olmalı,' diye düşündü.

Gözleri artık ışığa iyice alışmıştı. Etrafı dikkatle inceliyordu. Haklıydı. Kilisenin mahzeni olduğuna artık emin olduğu bir odanın köşesinde bir tabutta yatıyordu. Oda birkaç taştan sütun ve lahitler haricinde bomboştu.

Caitlin, içinde olduğu tabuttan dışarı adım attı. Gerilip kaslarını esnetti. Tekrar ayakta durabilmek iyi gelmişti. Bu sefer bir savaşın içine uyanmadığı için memnundu. En azından kendini toparlamak için biraz zamanı olmuştu. Ama hâlâ kafası karışık. Kendini bin yıllık bir uykudan kalkmış gibi hissediyordu. Ve tam o sırada, midesinde bir açlık sancısı hissetti.

'Neredeyim?', 'Hangi yıldayım?' diye meraklandı.

'Ve her şeyden önemlisi, Caleb nerede?'

Onu yanında bulamayınca hayal kırıklığına uğramıştı. Caitlin, odayı Caleb'den bir iz bulma umuduyla aramaya başladı. Ama hiçbir şey yoktu. Diğer tabutun ağzı sonuna kadar açıktı ve içi boştu. Caleb'in saklanabileceği başka bir yer de yoktu.

'Hey! Caleb?' diye seslendi.

Odanın içinde birkaç çekingeng adım attı ve alçak, kemerli bir kapı gördü. Bu kapı odaya giriş ve çıkışın tek yoluydu. Yaklaşp açmayı düşündü. Kapı zaten kilitli değildi, yavaşça açıldı.

Odadan çıkmadan önce arkasına dönüp, etrafta ihtiyacı olan bir şeyi bırakıp bırakmadığına baktı. Hâlâ boynunda duran kolyesine dokundu. Ceplerini kontrol edip günlüğünün ve o büyük anahtarın orada olduğuna emin oldu. Bu dünyada sahip olduğu bütün varlığı bu kadardı ve bütün ihtiyacı olan da bunlardı.

Caitlin odadan çıkarak uzun, kemerli koridora adımını attı. Düşünebildiği tek şey Caleb'i bulmaktı. Elbette o da Caitlin ile birlikte bu zamana dönmüştü. Dönmemiş miydi yoksa?

Caitlin ile gelmiş olsa bile, onu bu zaman diliminde hatırlayacak mıydı? Her şeyi en baştan yaşamayı hayal bile edemiyordu. Caleb'i aramak ve Caitlin'i hatırlamayan bi Caleb'i bulmak... Hayır! Bu kez bunları yaşamamak için dua ediyordu. 'Yaşiyor,' diyerek kendini teskin etti. Buraya birlikte gelmiş olmalıydılar.

Koridorda hızlıca ilerlerken kendini taş merdivenlerde buldu ve hızı daha da arttı. Hızlandıkça Caleb'in onunla birlikte burada olmadığına dair bir duygu içine oturuyordu. Yanında, ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek uyanmamıştı. Bu Caleb'in yolculuğu tamamlayamadığı anlamına mı geliyordu? İçinde hissettiği boşluk giderek büyüyordu.

Sam'e ne olmuştu? O da orada Caitlin ve Caleb ile birlikteydi. Neden Sam'e dair biz iz bile yoktu?

Caitlin sonunda merdivenlerin başına ulaşmıştı. Karşısına çıkan kapıyı açtığı anda gördükleri karşısında şaşkınlıkla öylece kaldı. Mükemmel bir kilisenin şapelindeydi. Daha önce hiç bu kadar yüksek bir tavan, kocaman ve görkemli bir sunak görmemişti. Oturulacak sıralar sonsuza dek uzuyor gibiydi. Burası binlerce insanın sığabileceği bir yere benziyordu.

Şansa içerisi bomboştu. Her yerde mumlar yanıyordu, belli ki geç bir saatti. Caitlin bu duruma minnettar kalmıştı. Şu an isteyeceği son şey, binlerce kişi ona bakarken bu sunaktan yürümek zorunda kalması olurdu.

Caitlin çıkışa doğru, bu uzun koridoru kullanarak yavaşça yürüdü. Caleb'i, Sam'i hatta belki de bir rahibi görebilmek umuduyla ilerliyordu. Assisi'de onu güzelce karşılayan ve her şeyi ona açıklayan rahibe benzer biriyle karşılaşabilirdi. Caitlin'e nerede, hangi zamanda olduğunu ve bunun sebebinin açıklayabilecek biriyle...

Fakat kimse yoktu. Caitlin tamamıyla yapayalnızdı. Büyük, çift kapılı çıkışa yaklaştı ve dışarıda karşılaşabileceği şeylere karşı kendini hazırladı.

Kapıyı açtığı anda nefesi kesildi. Gece, her yerde yanan meşaleler ile aydınlatılmıştı ve Caitlin'in önünde kocaman bir kalabalık duruyordu. İnsanlar kilisenin önünde öylece beklemiyorlardı. Bundan ziyade büyük ve açık meydana oradan oraya gidiyor gibiydiler.

Hareketli bir geceydi ve Caitlin sıcağı hissettiği an yaz mevsiminde olduklarını anladı. Antika kıyafetleri ve resmî hareketleriyle gördüğü insanlar Caitlin'i oldukça şaşırtmıştı. Şansına kimse onu fark etmedi ama o insanlara gözünü dikmekten kendini alamıyordu.

Resmi bir şekilde giyinip kuşanmış yüzlerce insan vardı ve farklı bir yüzyıldan oldukları besbelliydi. Aralarında atlar, at arabaları, seyyar satıcılar, şarkıcılar ve ressamlar da vardı. Kalabalık bir yaz gecesi idi ve oldukça bunaltıcıydı. Hangi yılda ve nerede olduğunu merak ediyordu. Daha da önemlisi, bu kalabalığa baktığında Caleb'in oralarda bir yerde onu bekleyip beklemediğini merak ediyordu.

Kalabalığı çaresiz bakışlarla, Caleb'i ya da Sam'i bulma umuduyla taradı. Görebildiği her tarafa baktı ama birkaç dakika sonra orada olmadıklarını kabullendi.

Caitlin ileriye doğru adımlar atarak meydana doğru geldi ve yüzünü kiliseye dönerek dış yapısının ona nerede olduğunu bulmasıyla ilgili bir ipucu vermesini umdu. Ve o ipucunu buldu! Caitlin mimarî, tarih ya da kiliseler hakkında çok şey bilmiyordu. Ama bir şeyler bildiği kesindi.

Bazı yerler kendini belli ederdi. Caitlin de böyle yerleri tanıyabiliyordu ve burası da onlardan biriydi.

Notre Dome'in önünde duruyordu. Paris'teydi.

Burayı başka bir yer ile karıştıramazdı. Üç oymalı, büyük kapısı vardı ve önünde düzinelerce küçük heykel sıralanmıştı. Görkemli bina gökyüzüne doğru yüzlerce adım yükseliyordu. Burası dünyada tanınabilecek en önemli yerlerden biriydi. Daha önce internetten birkaç kez bakmıştı. Burada, Paris'te olduğuna inanamıyordu.

Caitlin, Paris'e gitmeyi hep istemişti; bunun için annesine her zaman yalvarırdı. Lise yıllarında bir erkek arkadaşı varken, bir gün onunla birlikte Paris'e gideceğini düşünürdü. Her daim gitmeyi hayal ettiği yerde olduğunu anladığında nefesi kesildi. Hem de bir başka yüzyılda.

Caitlin kendini yoğunlaşan kalabalık içinde itelenirken buldu. Bir anda gözlerini aşağıya çevirdi ve üzerindeki kıyafetlere baktı. Kyle'in, ona Roma'daki Kolezyum'da verdiği mahkûm giysilerinin içinde olduğunu fark edince şaşakaldı. Üzerine fazla büyük olan, kabaca kesimli, pürüzlü bir keten tunik beline ve ayaklarına ince birer parça iple tutturulmuştu. Saçları yıkanmamış ve keçe gibi yüzüne yapışıyordu. Hapisten kaçmış bir suçluya ya da berduşa benziyordu.

Daha endişeli bir hisle kalabalıkta Caleb'i, Sam'i ya da tanıyacağı ve ona yardım edecek birilerini aradı. Hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Ve hayatında hiçbir şeyi şu an onları görmekten, buraya yalnız gelmediğini ve her şeyin yoluna gireceğini bilmekten çok istememişti.

Ama kimseyi tanıyamadı.

"Belki de yalnızca benimdir," diye düşündü. "Belki de gerçekten tek başıyım." "

Bunun düşüncesi bile midesine bir bıçak gibi saplandı. Geriye dönmek ve kiliseye saklanıp bir başka zamana gönderilmek istiyordu. Etrafta tanıdığı birilerin olacağı bir zamana...

Ama silkelenip kendine geldi. Geri dönüşün olmadığını, hatta ilerlemek dışında başka bir seçeneğinin olmadığını biliyordu. Sadece bu zaman ve bu yerde kendi yolunu bulacak kadar cesur olması gerekiyordu. Yapabilecek başka bir şeyi yoktu.

Caitlin kalabalığın içinden kurtulmak zorundaydı. Yalnız kalıp dinlenmeli, karnını doyurmalı ve düşünmeliydi. Nereye gitmesi gerektiğini, Caleb'i nerede araması gerektiğini, hatta onun gerçekten burada olup olmadığını bile düşünmesi gerekiyordu. Daha da önemlisi neden bu şehirde ve bu zaman diliminde olduğunu bulmalıydı. Henüz hangi yılda olduğunu bile bilmiyordu.

Yanından geçen birinin kolunu yakaladı, merakından çatlamak üzereydi.

Adam, birden durdurulmasına şaşırarak yüzünü Caitlin'e döndü.

"Kusura bakmayın ama hangi yıldayız acaba?" deyiverdi Caitlin. Kendi sesini duyduğunda boğazının ne kadar kurduğunu ve nasıl acınası bir hâlde görüldüğünü fark etti.

Bunu sormaktan bile utanmıştı. Deli gibi görüldüğünü biliyordu.

"Yıl?" diye tekrarladı kafası karışan adam.

"Ah... Özür dilerim ama bir türlü hatırlayamıyorum." Adam, Caitlin'e hızlıca bir göz attı. Onunla ilgili bir şeylerin yolunda olmadığını anlamış gibi kafasını sallıyordu.

"1789 yılındayız tabii ki! Yeni bir yıla girmeye de yakın değiliz üstelik, karıştıracak ne var?" dedi alaycı bir şekilde ve yoluna geri döndü.

1789. Bu yılın gerçekleri Caitlin'in aklında sıralanmaya başladı. En son 1791 yılında olduğunu hatırladı. O kadar da uzağa gelmemişti, sadece 2 yıl.

Ama şimdi Paris'teydi. Venedik'ten tamamen farklı bir şehir. Neden burası? Neden bu yıl?

Beynini zorluyor, tarih derslerini hatırlamaya çalışıyordu. 1789'da Paris'te neler olmuştu? Hatırlayamayacağını anladığında utanmıştı. Bir kez daha, derslere yeterince ilgi göstermediği için kendine kızdı. Eğer günün birinde zamanda yolculuk edeceğini bilseydi, lise yıllarında tarih dersine sabahlara kadar çalışır, her şeyi ezberlemeye uğraşır.

Şu an bunları düşünmenin bir şey değiştirmeyeceğini fark etti. Şimdi, kendisi tarihin bir parçasıydı. Şimdi, tarihi ve kendini değiştirmek için bir şansa sahipti.

Geçmişin değiştirilebileceğini anlıyordu. Tarih kitaplarında bazı şeyler yazıyor diye, zamanda geriye gidilip düzeltilmeyecek değildi. Aslında çoktan değiştirmişti bile. Bu zamandaki bu görüntüsü bir şeyleri etkileyecekti mutlaka. Şu durumu da kendi çapında tarihte yerini alacaktı.

Böylece yapacağı her hareketin önemini daha iyi anladı.

Geçmiş, yeniden yaratılmak üzere onun ellerindeydi.

Caitlin çevresinin mükemmelliğine bakınca az da olsa rahatladı, hatta biraz da cesaretlendi. En azından güzel bir zamanda ve güzel bir yerdeydi. Taş devrine dönmemişti. Ayrıca bir boşluğun içinde de değildi. Etrafındaki her şey kusursuz görünüyordu. İnsanlar öyle güzel giyinmişlerdi ki kaldırım

taşlarıyla donatılan sokakta meşalelerin ışıklarıyla parıldıyorlardı. Ve Catilin'in 18. yüzyıl Fransa'sıyla ilgili hatırladığı bir şey daha vardı. Bu dönem Fransa'nın hâlâ kral ve kraliçe tarafından yönetildiği en zengin zamanlarıydı.

Caitlin, Notre Dome'm bir ada üzerinde olduğunu fark etti ve buradan uzaklaşması gerektiğini hissetti. Burası çok kalabalıktı ve onun biraz sakinliğe, تنها bir yere ihtiyacı vardı. Buradan uzaklaşabileceği küçük köprüler gördü ve birine doğru ilerlemeye başladı. Kendini, 'Belki Caleb'in varlığı beni buraya yönlendiriyor,' diye umutlandırıyordu.

Nehrin üzerinden geçerken, Paris'in meşalelerin ve ay ışığının altında ne kadar güzel görüldüğünü fark ediyordu. Caleb'i düşündü. Tam o sırada yanında olmasını ve bu manzaraya onunla beraber bakıyor olmayı istiyordu.

Suyu izleyerek köprüyü geçerken anılar bir anda Caitlin'e hücum etti. Pollopel'i ve Hudson Nehri'ndeki o geceyi düşündü, ayın nehri aydınlatışını... O an, içinde birden suya atlama hissi uyandı. Kanatlarını test etmek istiyordu. Tekrar uçup uçamayacağını bilmek istiyordu.

Ama oldukça zayıf ve aç olduğunu anladı, ayrıca geriye doğru yaslandığında kanatlarını hissedemiyordu bile. Zamanda yaptığı yolculuğun yeteneklerini, güçlerini etkilediğinden endişe etti. Daha önce hissettiği kadar güçlü hissedemiyordu. Aslında, tam da bir insan gibi hissediyordu. Zayıf. Hassas. Kırılgan. Bu hisleri hiç sevememişti.

Nehri geçtikten sonra şehrin sokaklarında umutsuzca birkaç saat dolandı. Kuzeye yönelerek, nehirden uzağa iç içe girmiş sokakların arasında döne dolaşa ilerledi. Şehir Caitlin'i büyülemişti. Bazı açılardan 1791'in Venedik ve Floransa'sına benziyordu. Paris de o şehirler gibi aynı kalmıştı ve 21. yüzyılda bile aynı kalacaktı. Buraya hiç gelmemişti ama fotoğraflarını görmüştü. Gördüğü bazı binaları tanıdığına şaşırıyordu.

Buradaki sokaklar kaldırım taşlarıyla döşeli, atlar ve at arabalarıyla doluydu. İnsanlar gösterişli elbiseler içinde dünyadaki bütün zaman kendilerine aitmiş gibi sakin sakin dolanıyordu. Buna benzeyen diğer bütün şehirlerde olduğu gibi burada da bir tesisat sistemi yoktu ve Caitlin yollardaki atıkları görmekten ve yazın sıcaklığında hissedilen kötü kokuyla irkilmekten kendini alıkoyamıyordu. Polly'nin ona Venedik'te verdiği küçük potpuri paketlerinden biri keşke yanında olsaydı, diye içinden geçiriyordu.

Ama diğer bütün şehirlerin aksine Paris başlı başına bir dünyaydı. Burada sokaklar daha geniş, binalar daha alçak ve her şey daha güzel dizayn edilmişti. Şehir kendini daha eski, değerli ve güzel hissettiriyordu. Ayrıca daha az kalabalıktı, Notre Dame'dan uzaklaştıkça daha az insana rastlar olmuştu. Bu sakinlik belki de gecenin geç saatleri olduğu içindi ama sokaklar neredeyse bomboştu.

Yorgunluktan bitap düşene kadar, etrafta onu Caleb'e yönlendirebilecek herhangi bir iz bulmak amacıyla yürüyüp durdu. Ama hiçbir şey yoktu.

Her yirmi blokta çevresi değişiyor, çevrenin hissettirdikleri de değişiyordu. Kuzeye doğru ilerledikçe kendini bir yokuşun başında buldu. Yeni bir bölge gibiydi. Daracık sokaklarda birçok bar sıralanmıştı. Köşe başındaki barın yanından geçerken yerde, kendinden geçmiş, bilinçsiz şekilde yatan, sarhoş bir adam gördü. Sokak bomboştu. Tam o sırada yaşanabilecek en kötü açlık sancısı Caitlin'i yakaladı. Midesini ikiye bölüyorlarmış gibi hissediyordu.

Gözleri, yerde yatan adama kilitlendi. Boynundaki damarda akan kanı hissediyordu. O sırada adama saldırıp, açlık hissini doyumaktan daha fazla isteyebileceği hiçbir şey yoktu. Hissettiği duygu, ani bir istekten daha çok vücudunun ona verdiği bir emir gibiydi. Vücudu bunu yapması için ona bağıırıyordu.

Caitlin başka bir yere bakmak için bütün gücüyle uğraşıyordu. Bir insanı incitmektense açlıktan ölmeyi tercih ederdi.

Buralarda avlanabileceği bir orman var mıdır düşüncesiyle etrafını incelemeye başladı. Şehrin içinde kirli sokaklara ve birkaç parka rastlamasına rağmen ormana benzer bir bölge görememişti.

Tam o sırada barın kapısı açıldı ve bir adam, garsonlar tarafından dışarıya fırlatıldı. Sarhoş olduğu belliydi, garsonlara küfür yağıdırıyordu.

Sonra birkaç adım geri çekildi ve bakışlarını Caitlen'e çevirdi.

Yapılı bir vücudu vardı ve Caitlin'e kötü niyetli gözlerle bakıyordu.

Caitlin gerildiğini hissetti. Güçlerine hâlâ sahip olup olmadığına dair merakı canlanmıştı.

Arkasını dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladı ama adamın onu takip ettiğini hissediyordu. Caitlin arkasını dönmeden adam onu sıkıca saracak bir şekilde yakaladı. Adamın nefesindeki iğrenç kokuyu omzunun üstünden hissedebiliyordu.

Adam sarhoş olduğu için, Caitlin'e tutunuyor olmasına rağmen bir an sendeledi. Caitlin o sırada odaklandı ve Pollopel'de, Aiden'in ona öğrettiği tekniklerden birini kullanıp, bir adım kenara çekilerek adamı tuttu ve alışı etti. Adam sırt üstü yere yapıştı.

Caitlin birdenbire, birçok dövüşçüyle karşı karşıya kaldığı Roma, Kolezyum'da yaşadıklarına bir geri dönüş yaşadı. O kadar netti ki bir anlığın gerçekte nerede olduğunu unuttu.

Hemen kendini topladı. Sarhoş adam sallanıyor olmasına rağmen ayağa kalkmıştı ve ona doğru hamle yapıyordu. Caitlin son adıma kadar yaklaşmasına izin verdi ve yine kenara çekilip, bir anda adamı havada döndürdü ve suratının üzerine yapıştırdı.

Adam iyice afallamıştı. Ayaklanıp tekrar kendine gelemeyen Caitlin oradan uzaklaştı. Adamı bir güzel benzettiği için mutluydu ama bir yandan da olayın şokundaydı. Hâlâ Roma'ya dair geri dönüşler yaşıyor olması onu endişelendirmişti. Doğüstü güçlerine dair bir şey de henüz hissetmemişti. Halen bir insan kadar kırılğan hissediyordu. Bunun düşüncesi bile Caitlin'i diğer her şeyden daha çok korkutmaya yetiyordu. Gerçekten de tamamen yalnız başına kalmıştı.

Nereye gideceğine, ne yapacağına dair aceleci ve telaşlı bir hâl alarak etrafına bakınmaya başladı. Az önce hızlıca geldiği yol yüzünden bacakları ağrıyordu ve umutsuzluk hissetmeye başlamıştı.

Ve tam o anda orayı gördü. Kafasını kaldırdı ve önünde yükselen yokuş bir yol gördü. Bu yokuşun sonunda kocaman bir ortaçağ manastırı duruyordu. Nasıl olduğunu açıklayamayacak bir şekilde onun içine çekiliyormuş gibi hissediyordu. Yokuş göz korkutucu görünüyordu ama Caitlin gidebileceği başka bir seçenek bulamıyordu.

Daha önce hiç olmadığı kadar yorgun bir şekilde, kafasında keşke uçabilseydim düşüncesiyle yokuşu tırmandı.

Sonunda manastırın girişine ulaşabilmişti. Başını kaldırıp kocaman, meşe kapılara baktı. Tarihi bir yere benziyordu. 1789 yılında olduğunu biliyordu. Önünde dikilen bin yıllık yapı, yüzünde şaşkın bir bakış ortaya çıkarmıştı.

Nedenini bilmediği bir şekilde buraya çekiliyormuş gibi hissediyordu. Gidecek başka bir yeri olmadığını bildiği için cesaretini toplayıp yavaşça kapıyı tıklattı.

Cevap yoktu.

Kapı kolunu çevirdi ve açık olmasına şaşırarak içeriye girdi.

Eski kapı yavaşça kapandı. Caitlin gözlerini birkaç dakika içinde karanlık, mağaramsı kiliseye alıştırdı. Etrafı inceledikçe büyüklüğüne ve görkemine şaşırıyordu. Halen gecenin geç saatleriydi ve bu sade, süssüz, komple taştan yapılmış kilise, mumların loş ışığıyla aydınlatılıyordu. Köşedeki sunak düzinelerce mumla çevrelenmişti.

Bunun dışında oldukça boş görünüyordu.

Caitlin bir anda burada ne yapıyor olduğunu düşündü. Burada olmasının özel bir sebebi mi vardı? Yoksa aklı gene ona oyun mu oynuyordu?

Yandaki kapı aniden açıldı ve Caitlin irkildi.

Kısa boylu, narin görümlü bir rahibenin, beyaz kıyafeti ve beyaz başlığı içinde ona doğru yürüdüğünü görünce şaşırılmıştı. Rahibe yavaşça yürüdü ve direkt Caitlin'in yanına geldi.

Beyaz başlığını açıp gülümseyerek Caitlin'e baktı. Kocaman, masmavi gözleri vardı ve rahibe olabilmek için çok genç görünüyordu. Rahibe gülümsemeye devam ettikçe, Caitlin ondaki sıcaklığı hissetmeye başlamıştı. Ayrıca onun da kendisi gibi bir vampir olduğunu anlamıştı.

"Kardeş Paine, sizi burada görmek bir onur," dedi nazikçe.

İkinci Bölüm

Rahibe kilisenin içindeki uzun bir koridor boyunca ilerleyerek Caitlen'e yolu gösterirken, Caitlin gerçeküstü bir şeyler yaşadığını hissediyordu. Çok güzel bir yerdi burası ve etrafta beyaz kıyafetleri içinde gezinen rahibelerden anladığı kadarıyla aktif bir şekilde çalışan bir kiliseydi. Bir başka rahibe elindeki kabı yavaşça sallayarak etrafa tütsü kokusunu dağıtıyordu. Diğer köşede başkaları ise sakin ilahiler seslendiriyorlardı.

Birkaç dakikalık sessiz bir yürüyüşün ardından Caitlin rahibenin onu nereye götürdüğünü merak etti. Sonunda bir kapının önünde durdular. Rahibe kapıyı açtı ve küçük, sakin, Paris manzaralı bir oda ortaya çıktı. Burası Caitlin'e, Siena'da kaldığı yeri hatırlatmıştı.

"Yatağın üzerinde temiz kıyafetler bulabilirsin," dedi rahibe. "Avluda banyo yapabileceğin bir yer var." Ve eliyle işaret ederek, "Bu senin için," dedi.

Caitlin nereyi işaret ettiğine baktı ve odanın köşesinde küçük bir masanın üzerinde beyaz bir sıvıyla dolu gümüş kadehi gördü. Rahibe gülümsüyordu.

"Güzel bir uyku için ihtiyacın olan her şey var. Bundan sonrası senin seçimine bağlı."

"Seçimime mi?" diye sordu Caitlin.

"Bana bir anahtara sahip olduğun söylendi ve diğer üçünü de bulman gerekiyor. Ama görevi tamamlamayı kabul edip, yolculuğa devam etmeyi seçip seçmeyeceğin tamamen sana bağlı."

"Bu senin için," dedi ve etrafı taşlarla süslü, gümüş, silindirik şeklindeki kılıfı Caitlin'e uzattı.

"Babandan bir mektup bu, yalnızca senin için. Yüzyıllardır bunu koruyoruz, hiç kimse açmadı."

Caitlin, şaşkınlıkla ve ağırlığını avuçlarında hissederek kılıfı aldı.

"Görevine devam edeceğimi umuyoruz," dedi rahibe ve yavaşça ekledi: "Sana ihtiyacımız var."

Yüzünü kapıya dönüp tam çıkacakken, "Dur!" dedi Caitlin. Rahibe olduğu yerde durdu.

"Paris'teyim, değil mi? 1789 yılında?" Rahibe gülümseyerek, "Evet," dedi.

"Peki neden? Neden buradayım? Neden bu yıldayım?"

"Sanırım bunu senin bulman gerekiyor. Ben burada basit bir hizmetçiden daha fazlası değilim."

"Ama neden bu kiliseye çekiliyormuş gibi hissettim?"

"Montmarte'deki Aziz Peter Manastırı'ndasın. Binlerce yıldır burada olan, oldukça kutsal bir yerdir."

"Neden?" diye ısrar ediyordu Caitlin.

"İsa'ya inananların yeminlerini ettiği yer burası. Hristiyanlığın doğduğu yer."

Caitlin hiçbir şey diyemeden öylece duruyordu. Rahibe, "Hoş geldin," diyerek nazikçe eğilip selamını verdi ve odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Caitlin etrafına bakıp odayı inceliyordu. Gördüğü misafirperverliğe, temiz kıyafetlere, banyoya ve odanın köşesinde duran rahat yatağa minnettardı. Bir adım daha atabileceğini düşünmüyordu. Çok yorgundu, sonsuza kadar uyuyabileceğini hissediyordu.

Elindeki kılıfla birlikte odanın köşesine yürüdü ve onu masanın üzerine bıraktı. Mektup bekleyebilirdi ama açlığı artık bekleyecek durumda değildi.

Masadaki kadehi eline alıp incelemeye başladı. İçinde ne olduğunu biliyordu: beyaz kan.

Kadehi dudaklarına götürüp içti. Kırmızı kandan daha tatlıydı ve vücuduna, damarlarına daha çabuk karışıyordu. Birkaç dakika içinde yeniden doğmuş gibi hissetmeye başlamıştı. Hiç olmadığı kadar güçlüydü. Sonsuza kadar bundan içebilirdi.

Bitirince kadehi masaya bırakıp, mektup kılıfını eline aldı ve yatağına gitti. Uzandığında bacaklarının ne kadar yorulduğunu fark etti. Orada öylece uzanmak çok iyi gelmişti.

Birkaç saniyeliğine küçük, basit yastığa başını yaslayıp gözlerini kapattı. Hemen sonra, kılıfı açıp babasının mektubunu okumaya karar verdi.

Ama gözlerini kapadığı o anda bütün yorgunluğu onu bir anda sarıverdi. Denese de gözlerini açamadı. Birkaç dakika içinde uykuya dalmıştı.

* * *

Caitlin, elinde bir kılıç üzerinde savaş kıyafetleriyle Kolezyum'un ortasında ayaktaydı. Karşısına kim gelirse gelsin savaşmaya hazırdı, hatta savaşmaya dair bir istek duyuyordu. Ama etrafına baktığında stadyumun tamamen bomboş olduğunu gördü. Bütün sıralara tekrar bakmasına rağmen her yerin boş olduğunu görüyordu.

Caitlin gözlerini kapatıp açtığında artık Kolezyum'da değildi. Bu kez Vatikan'da, elinde kılıçla duruyordu ama üstündekiler savaş kıyafetleri değil, rahibe kıyafetleriydi. Sistine Şapeli'ndeydi.

Bulunduğu odada gözlerini gezdirdiğinde, bütün odanın düzgünce sıralanmış, beyaz çüppeleri içinde duran, masmavi gözlü vampirlerle dolu olduğunu gördü. Bütün dikkatlerini ona vermiş bir şekilde, sakın ve sessizce bekliyorlardı.

Caitlin elindeki kılıcı düşürdü ve kılıç çınlamaya benzer bir sesle yere indi. Başrahibe doğru yavaşça yürüdü ve elinden beyaz kanla dolu büyük kadehi aldı. İçi dolup taşarcasına içiyordu.

Birdenbire, Caitlin kendini çölün ortasında buldu. Yalın ayaklarıyla kumların arasında yürüyordu. Güneş tam tepesindeydi ve elinde kocaman bir anahtar taşıyordu. Ama anahtar o kadar anormal bir şekilde büyüktü ki Caitlin'i yerin dibine doğru çekiyordu.

Sıcağın içinde zorlukla nefes alarak, bir dağın eteklerine gelene kadar yürüdü. Dağın tepesinde durmuş, gülümseyerek ona bakan bir adam gördü.

O adamın, babası olduğunu biliyordu.

Caitlin birden koşmaya başladı. Bütün gücüyle koşuyor ve dağın tepesine, babasına yaklaşıyordu. O koşmaya devam ederken güneş orayı daha da ısıtmaya başlamıştı. Güneş tam da babasının arkasında duruyor gibiydi. Sanki güneş babasıydı ve Caitlin de direkt güneşe koşuyordu.

Caitlin zorlukla nefes alarak ilerlemeye çabalarken, babası da kollarını açmış sarılmak için onu bekliyordu.

Çıktığı yokuş birden daha da dikleşti ve Caitlin çok yorgun düştü. Daha fazla ilerleyemiyordu. Olduğu yere yığılıp kaldı.

Caitlin gözlerini kapatıp açtığında babası karşısındaydı. Ona doğru eğilmiş, yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle duruyordu.

“Caitlin, kızım. Seninle gurur duyuyorum,” dedi. Caitlin uzanıp babasına dokunmak istedi ama kocaman, ağır anahtar bu sefer de başında duruyordu ve resmen onu yere çivilemişti.

Caitlin babasına bakarak konuşmaya çalıştı ama dudakları kurumuş, boğazı kavruluyordu.

“Caitlin?”

“Caitlin?”

Caitlin kafası karışmış bir şekilde gözlerini açtı. Etrafına baktığında, yatağının başında durmuş gülümseyerek ona bakan adamı gördü.

Adam yavaşça eğilerek Caitlin'in saçlarını gözünün önünden çekti.

Hâlâ rüyada mıydı? Alnındaki soğuk terleri ve adamın bileklerine dokunuşunu hissetti. Rüya olmaması için yalvarıyordu.

Çünkü tam önünde hayatının aşkı duruyordu.

Caleb.

Üçüncü Bölüm

Sam birden gözlerini açtı. Gökyüzüne bakıyor, kocaman bir meşe ağacının dalını görüyordu. Art arda gözlerini kırıştırdı. Nerede olduğunu merak ediyordu.

Sırtında yumuşak bir şey vardı ve oldukça rahat hissettiriyordu. Çevresine baktığında ormanın ortasında, bir yosun yığının üstünde yattığını fark etti. Gözlerini tekrar yukarıya çevirdiğindeyse etrafında rüzgârla birlikte dans eden düzinelerce ağaç olduğunu gördü. Duyduğu çağıldama sesine doğru döndüğünde hemen yanı başında bir dere olduğunu fark etti.

Sam doğrulup oturdu ve etrafını iyice incelemeye başladı. Her yöne bakıyordu. Ormanın ortasında yalnız başına oturuyordu. Etrafındaki aydınlığın kaynağı ise ağaçların dalları arasından süzülen ışıktı. Kendini yokladı ve Kolezyum'da giydiği savaş kıyafetinin üzerinde olduğunu anladı. Burası oldukça sessizdi. Duyduğu şeyler yalnızca yanındaki derenin çağıldaması, kuşlar ve uzaktaki birkaç hayvanın sesiydi.

Sam, bir rahatlama hissederek zamanda seyahatin işe yaradığını fark etti. Başka bir yerde ve başka bir zaman diliminde olduğu belliydi ama nerede ve ne zamanda olduğunu bilmiyordu.

Yavaşça vücudunu kontrol etmeye başladı ve büyük bir yarasının olmamasına, bütün bir parça olarak kalabildiğine sevindi. Midesindeki ağrıyla birlikte çok aç olduğunu hissetti ama bununla yaşayabilirdi. Öncelikle nerede olduğunu anlaması gerekiyordu.

Yanında bir silah olup olmadığını kontrol etmek için ceplerini yokladı.

Ne yazık ki hiçbir şeyi yoktu. Yine tek başınaydı ve tek silahı çiplak elleriydi.

Hâlâ vampir güçlerine sahip olup olmadığını merak etti. Damarlarında gezinen normalüstü bir kuvvet olduğunu hissedebiliyordu; bu yüzden hâlâ güçlerine sahip olduğunu düşündü. Ama sonra vakti gelmeden emin olamayacağını fark etti.

Ve o vakit tahmininden daha çabuk geldi.

Sam duyduğu bir dal çıtırtısıyla arkasını döndü ve kocaman bir ayının yavaş ama saldırgan bir şekilde ona yaklaştığını gördü. Donup kaldı. Ayı öfkeli gözlerle Sam'e bakıyor, dişlerini gösterip hırlıyordu.

Bir saniye sonra Sam'in üzerine hızlıca atıldı.

Sam kaçacak vakti bulamamıştı ve zaten kaçabileceği bir yer de yoktu. Hiçbir seçeneğinin olmadığını fark etti, hayvana göğüs germek zorundaydı.

Ama enteresan bir şekilde, korkusunun üstesinden gelmek yerine öfkeyle dolup taşığını hissetti. Hayvana kızgındı. Doğrulma şansı bile bulamadan saldırıya uğramış olmasına kızmıştı. Böylece hiç düşünmesine gerek kalmadan, ayıyla savaşmaya hazır bir hâl aldı.

Sam ve ayı tam ortada karşılaştı. Birbirlerine doğru atıldılar. Damarlarında gücün aktığını hissediyordu ve bu güç, ona yenilmez olduğunu hissettiriyordu.

Sonunda birbirlerini yakaladıklarında Sam haklı olduğunu anladı. Ayıyı omuzlarında tutup havada çevirdikten sonra yere fırlattı. Ayı ormanın içine doğru fırlatılmıştı. Bir ağaca sertçe çarpıp durdu.

Sam orada durup, ayıya herhangi bir hayvandan çıkacak sesten daha güçlü bir şekilde kükredi. Kükrerken içindeki kas ve damarların da onunla birlikte kükrediğini hissediyordu.

Ayı yavaşça ve serserim bir halde ayağa kalkıp şok içinde bir ifadeyle Sam'e doğru baktı. Adım atarken homurdanıyordu. Korkak birkaç adımdan sonra başını eğdi ve arkasını dönüp kaçtı.

Ama Sam öylece gitmesine izin verecek değildi. Oldukça sinirliydi ve dünyadaki hiçbir şeyin bu öfkesini alıp götürebileceğine inanmıyordu. Üstüne üstlük bir de acıkmıştı. Ayı karşılığını almak zorundaydı.

Sam hızlıca koştu ve hayvandan daha hızlı olduğunu anlayınca memnun oldu. Birkaç saniye içinde büyük bir sıçrayışla ayıyı yakaladı ve dişlerini boynuna batırdı.

Ayı acı içinde inliyordu ama Sam aynen devam etti. Dişlerini daha derine sapladı ve birkaç saniye içinde ayı pes edip Sam'ın dizlerinin önüne çöktü. Ve sonuç olarak hareket etmeyi bıraktı.

Sam gücün damarlarına dolduğunu hissederek hayvanın bütün kanını içti.

Nihayetinde Sam sırtını bir ağaca yasladı ve dudaklarından damlayan kanı yaladı. Hiçbir zaman şimdiki gibi yenilenmiş hissetmemişti. Tam da ihtiyacı olan yemektir bu.

Bir başka dal çitirdamasını duyduğunda ayağa kalkmak üzereydi.

Sesin geldiği tarafa doğru baktığında beyaz, ince bir elbise giymiş en fazla 17 yaşındaki genç kıızı gördü. Şok içinde, elinde bir sepetle öylece kalakalmıştı. Teni saydammış gibi bembeyazdı ve uzun kahverengi saçları, masmavi gözlerini çevreliyordu. Çok güzeldi.

Kendisi gibi donup kalan Sam'e dikmişti gözlerini. Sam, kızın ondan korktuğunu düşündü. Bir ayının tepesinde, ağzında kanla olan görüntüsünün korkutucu olduğunu fark etti. Ama onu korkutmak istemiyordu.

Aydan uzaklaşıp kıza doğru birkaç adım attı.

Kızın irkilip kaçmaması Sam'i şaşırtmıştı. Bunun yerine korkusuz gözlerle Sam'e bakmaya devam ediyordu.

“Korkma, sana zarar vermeyeceğim,” dedi Sam.

Kız gülümsedi. Sam oldukça şaşırmıştı. Güzel olmasının yanında bir de korkusuzdu. Bu nasıl olabilirdi?

“Tabi ki bana zarar vermeyeceksin. Sen de benim gibisin,” dedi kız.

Şimdi şok olma sırası Sam'deydi. Kız bunu söylediği an Sam doğru olduğunu anlamıştı. Daha kıızı gördüğü ilk an bir şeyler olduğunu fark etmişti ve şimdi tam olarak anlıyordu. Kız da onun gibiydi. Bir vampir. Bu yüzden korkusuzdu.

Kız, ayıyı göstererek, “Güzel alt ettin. Ama biraz karışık oldu, değil mi? Neden bir geyik seçmedin?” dedi.

Sam güldü. Hoş olmasının yanında komikti de. “Bir dahaki sefere öyle yaparım,” dedi.

Kız gülümsedi.

“Hangi yılda olduğumuzu söyleyebilir misin? Ya da ne bileyim, en azından hangi yüzyıl olduğunu?” diye sordu.

Kız tekrar gülümseyip kafasını salladı.

“Sanırım cevabı bulman için bu soruyu sana bırakacağım. Eğer ben söylersem hiçbir eğlencesi kalmaz, değil mi?”

Sam, kızdan hoşlanmıştı. Cesur biriydi. Hem onu çok önceden beri tanıyormuş gibi rahat hissetmişti kendini.

Kız bir adım öne gelip, elini uzattı. Sam uzanıp kıza, saydam ve pürüzsüz tenine dokundu.

“Benim adım Sam,” deyip elini sıktı ama bu tutuş normalden uzun sürmüştü.

Kız kocaman bir gülümsemeye karşılık verdi. “Biliyorum,” dedi.

Sam şaşırmıştı. Adını nasıl bilebilirdi? Kızla daha önce tanışmış mıydı? Hatırlayamadı.

“Senin için gönderildim,” dedi kız.

Ve birdenbire arkasını dönüp, ormanın içine doğru ilerlemeye başladı.

Sam, takip etmesi gerektiğini düşünerek aceleyle peşinden ilerledi. Nereye gittiğini tam olarak incelemiyordu. Dalların üstünde kızın peşinden gitmeye çalıştıkça, onun kıkırdamasını duyuyordu.

“Ee? Sen bana adımı söylemeyecek misin?” diye sordu. Kız kıkırdamaya devam etti.

“Hmm, bir ismim var elbette ama onu pek kullanmıyorum,” dedi. Sonra arkasını dönüp, Sam'in ona yetişmesini bekledi ve: “İlla ki bilmen gerekiyorsa, herkes bana Polly der,” dedi.

Dördüncü Bölüm

Caleb, Orta Çağ'a özgü devasa kapıyı açtı. O kapıyı tutarken, Caitlin sabahın ilk ışıkları altında manastırdan çıktı ve dışarı adım attı. Caleb yanında, gün doğuşunu izledi. Burada, Montmartre'nin zirvesinde, tüm Paris'i ayaklarının altında görebiliyordu. Paris, klasik mimarinin ve basit evlerin, taş ve toprak yolların, ağaçların ve kentleşmenin bir arada bulunduğu güzel, geniş bir şehirdi. Milyonlarca tatlı rengin karışımına bürünen gökyüzü, şehri canlı gibi gösteriyordu. Büyüleyici bir manzaraydı.

Bu manzaradan daha büyüleyici olansa, yavaşça kendi eline uzandığını hissettiği eldi. Başını çevirdiğinde Caleb'in de yanında durmuş manzarayı seyrettiğini fark etti. Tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyordu. Caleb'in yanında olduğuna, gerçekten burada birlikte olduklarına inanamıyordu. Caleb'in onu tanıdığına, onu hatırladığına, onu bulduğuna inanamıyordu.

Hâlâ bir rüyada olup olmadığını merak etti.

Ancak orada durup, Caleb'in elini sıkıca tuttuğunda, bunun bir rüya olmadığını, uyanmış olduğunu biliyordu. Daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Bunca zamandır yalnızca onunla olmak için koşuyordu. Yalnızca ona kavuşmak için asırlarca öncesine bunca yolu kat edip gelmişti. Yalnızca onun hayatta olduğundan emin olmak için... Caleb, İtalya'da onu tanımadığında içinde bir şeyler paramparça olmuştu.

Ancak burada yanında olduğunu, yaşadığını ve kendisini hatırladığını düşündükçe —ayrıca Sera da etrafta yokken, Caleb tamamen ona kalmıştı— kalbi yepyeni umutlar ve hayallerle dolmuştu. Tüm bunların gerçek olabileceğini, planın gerçekten işe yarayacağını o ana kadar hayal bile edemezdi. O kadar kendinden geçmişti ki nereden başlayacağını ya da ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

Caitlin bir şey söylemeye fırsat bulamadan Caleb söze başladı.

"Paris," dedi, yüzünde bir gülümsemeyle Caitlin'e dönerek, "Kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi." Caitlin de ona gülümsedi.

"Bütün hayatım boyunca burayı görmek istemişim," diye cevap verdi.

Sevdiğim birisiyle diye eklemek istedi ancak kendisine engel oldu. Caleb'le en son bir araya geldiğinden beri o kadar çok zaman geçmişti ki, kendini tekrar gergin hissetmeye başlamıştı. Bir taraftan sanki hep onunlaymış gibi hissediyordu, bir taraftan da onu ilk kez görüyormuş gibi.

Caleb, elini ona doğru uzattı.

"Paris'i benimle gezmek ister misin?" diye sordu. Caitlin elini Caleb'in avucuna yerleştirdi.

Dik yamaçtan aşağı Paris'e uzanan uzun mesafeye bakarak, "Yürümek için oldukça uzak," dedi.

"Ben daha havalı bir şeyler düşünüyordum," dedi Caleb. "Uçmak."

Caitlin omuzlarını geriye doğru gererek kanatlarının ne durumda olduğunu anlamaya çalıştı. Beyaz kanı içtikten sonra kendisini oldukça gençleşmiş ve yenilenmiş hissediyordu ama uçabileceğinden emin değildi. Kanatlarının onu taşıyacağını umarak bir dağın tepesinden atlamaya hazır değildi.

"Henüz uçmaya hazır olduğumu düşünmüyorum," dedi.

Caleb ona baktı ve durumu anladı. "Öyleyse benimle uç," dedi ve bir gülümsemeyle ekledi, "Eskiden olduğu gibi."

Caitlin de ona gülümsedi, arkasına geçti, omuzlarına ve sırtına tutundu. Kollarının arasında Caleb'in kaslı vücuduna sahip olmak ona iyi hissettirmişti.

Caleb birden hızla aşağıya atladığında, daha sıkı tutunacak zamanı zar zor bulabilmişti.

Daha ne olduğunun farkına varamadan uçmaya başlamışlardı. Caitlin kafasını Caleb'in omzuna dayamış, aşağıya bakıyordu. Günbatımında süzülerek aşağı, şehre yaklaşırlarken Caitlin içinde ona pek de yabancı olmayan o heyecanı hissetti. Nefes kesiciydi.

Ancak hiçbir şey onun tekrar Caleb'in kollarında olması, ona tutunması, onunla birlikte olması kadar nefes kesici değildi. Ona kavuşalı daha bir saat bile olmamıştı ama Caitlin şimdiden bir daha Caleb'den ayrılmamak için dua ediyordu.

Şu an üzerinden uçtukları Paris, 1789'daki Paris, birçok açıdan Caitlin'in 21. yüzyılda gördüğü Paris resimlerine benziyordu. Binaların çoğunu, kiliseleri, çan kulelerini, heykelleri hatırlatabiliyordu. Yüzyıllar öncesinde olmasına rağmen, Paris 21. yüzyıldaki şehrin aynısı gibi duruyordu. Floransa ve Venedik'teki gibi, geçen yüzyıllar boyunca çok az şey değişmişti.

Fakat başka açılardan şehir oldukça farklıydı. Yapılaşma 21. yüzyıldaki hâlini henüz almamıştı. Bazı yollar kaldırım taşı ile döşenmişse de birçoğu hâlâ topraktı. Ayrıca şehir daha az kalabalıktı ve evlerin arasından gittikçe içlere sokulan bir ormanın ortasındaymış hissini veren ağaç kümelerini görmek mümkündü. Arabaların yerini atlar, at arabaları, toprakta yürüyen ve yük arabaları iten insanlar doldurmuştu. Her şey daha yavaş ve sakindi.

Caleb dalışa geçmiş ve binaların bir adım üzerinde uçacakları seviyeye alçalmıştı. Binaların sonuncusunun üzerinden geçtiklerinde gökyüzü birdenbire açıldı ve şehrin tam ortasından geçen Seine Nehri önlerine uzandı. Sabahın ilk ışıklarıyla sarı bir pırıltıya dönen nehir Caitlin'in nefesini kesmişti.

Caleb daha da alçalarak nehrin üzerinde uçmaya başladı. Caitlin şehrin güzelliği ve romantikliğine hayran kalmıştı. Küçük bir ada olan Ile de la Cite'nin üzerinden uçarlarken Caitlin, devasa kulesi diğer her şeyin üzerinde dimdik yükselen Notre Dome'ı fark etti.

Caleb artık suların hemen üzerinde uçuyordu ve nemli nehir havası onları bu sıcak temmuz sabahında serinletiyordu. Onlar nehrin bir ucunu öbür ucuna bağlayan küçük kemerli sayısız köprü'nün üstünden ve altından uçarlarken Caitlin nehrin iki ucundaki Paris'i izleyebiliyordu. Sonra Caleb yükselmeye başladı ve nehir yatağının bir ucunda onları gelen geçenin görmesini engelleyecek, büyükçe bir ağacın arkasına yavaşça indi.

Caitlin etrafa baktı ve Caleb'in onları nehirle birlikte kilometrelerce uzanan resmî bir parka getirdiğini anladı.

"Tuileries Bahçeleri," dedi Caleb. "21. yüzyıldaki bahçenin aynısı. Hiçbir şey değişmedi. Burası hâlâ Paris'teki en romantik yer."

Gülümseyerek uzandı ve Caitlin'in elini tuttu. Bahçe boyunca uzanan bir yoldan aşağı yürümeye başladılar. Caitlin, hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Caitlin'in sormak ve söylemek için yanıp tutuştuğu o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. Ama bir yerlerden başlaması gerekiyordu. Bu yüzden son zamanlarda aklını en çok kurcalayan şeyle başlaması gerektiğine karar verdi.

"Teşekkürler," diye başladı Caitlin, "Roma için. Kolezyum için. Ve de beni kurtardığın için. Eğer o anda gelmiş olmasaydın, neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Birden emin olamayarak Caleb'e döndü. Endişe ile, "Hatırlıyor musun?" diye sordu.

Caleb ona döndü ve başıyla onayladı. Caitlin doğru söylediğini biliyordu. Rahatlamıştı. Sonunda aynı sayfaya gelebilmişlerdi. Hafızaları geri dönmüştü. Sadece bu bile onun için dünyalara bedeldi.

"Ama seni ben kurtarmadım," dedi Caleb. "Sen, bensiz de başının çaresine gayet iyi bakıyordun. Aksine sen beni kurtardın. Sadece seninle olmak bile... Sensiz ne yapardım bilmiyorum," dedi.

Caleb'in elini sıkıca tuttuğunu hissettiğinde, bütün dünyası tekrardan bir araya gelmeye başlamıştı.

Bahçede sallana sallana dolaşırken, Caitlin merakla bin bir çeşit çiçeklere, fiskiyelere, heykellere göz gezdiriyordu. Burası hayatında gördüğü en romantik mekânlardan biriydi.

"Ve üzgünüm," diye ekledi Caitlin.

Caleb bakışlarını ona çevirince, söylemekten korkmaya başlamıştı.

"Oğlun için."

Caleb bakışlarını başka yöne çevirirken, Caitlin yüzündeki samimi kederi gördü.

'Aptal,' diye düşündü. 'Neden hep anın büyüsunü bozmak zorundasın ki? Neden bunları konuşmak için başka bir zamanı bekleyemedin?'

Caleb yutkundu ve başı ile onayladı, kederden konuşacak gücü bile bulamamıştı.

“Ve Sera için de üzgünüm,” diye ekledi Caitlin. “Hiçbir zaman aranızda girmek istememiştim.”
“Üzülme,” dedi. “Seninle bir alakası yoktu. Bu, onun ve benim aramdaki bir meseleydi. Hiç birlikte olmamalıydık. Başından beri yanlış yapıyorduk.”

“Ve son olarak da New York’ta olanlar için üzgün olduğumu söylemek istemiştim,” diye ekledi Caitlin, tüm bunları içinden attığına rahatlayarak. “Sen olduğuna bilseydim, seni asla bıçaklamazdım. Yemin ediyorum, başka biri olduğuna sanmıştım, şekil değiştirdiğini sanmıştım. Gerçekten sen olacağını yüz yıl düşünsem tahmin edemezdim.”

Bunların düşüncesiyle bile içinde bir şeyler parçalandığını hissedebiliyordu.

Caleb durdu ve ona döndü, onu omuzlarından tutup çevirdi.

“Bunların hiçbiri önemli değil artık,” dedi içtenlikle. “Beni kurtarmak için geri döndün. Ve biliyorum ki bunun için büyük fedakârlıklar yapmak zorunda kaldın. İşe yaramayabilirdi de. Ama hayatını benim için riske attın. Ve çocuğumuzdan benim için vazgeçtin,” dedi yine kederle yere bakarak. “Seni, sana anlatabileceğimden çok daha fazla seviyorum,” diye ekledi gözlerini yerden kaldırmadan.

Caleb nemli gözlerle Caitlin’e baktı.

O an dudakları birbirine değdi. Caitlin öpüşürlerken vücudunun Caleb’in kollarında eridiğini, bütün dünyasının hafiflediğini hissediyordu. O an hiç bitmeyecek gibi gelmişti. O an Caleb’le geçirdiği en müthiş andı ve bir bakıma Caleb’i ilk kez anlamaya başladığını hissetmişti.

Sonunda yavaşça dudaklarını ayırdılar ve göz göze geldiler.

Ağır ağır gözlerini birbirlerinden ayırıp, nehrin kenarındaki bahçede el ele yürüyüşlerine devam ettiler. Caitlin etrafına baktı ve Paris’in ne kadar güzel ve romantik olduğunu düşündü. O an hayallerinin gerçek olduğunu fark etti. Hayattan istediği her şeye sahip olmuştu. Onu seven—onu gerçekten seven— birisi ile birlikte olmak. Böylesine güzel, böylesine romantik bir şehirde olmak. Önünde bir ömür varmış gibi hissetmek.

Caitlin cebinde mücevherlerle işlenmiş kılıfı hissetti ve bu duruma içerledi. Onu açmak istemiyordu. Babasını çok seviyordu fakat ondan gelen bir mektubu okumak istemiyordu. O an anlamıştı ki bu göreve devam etmeyi de artık istemiyordu. Zamanda geri dönmek ya da başka bir anahtar bulmak zorunda kalma riskini göze alamıyordu. Sadece burada olmayı, bu zamanda, bu yerde, Caleb’le olmayı istiyordu. Huzur içinde. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu. Birlikte geçirdikleri değerli zamanı, birlikteliklerini korumak için ne yapması gerekirse yapmakta kararlıydı. Ve içinde bir ses bunun için görevden vazgeçmesi gerektiğini söylüyordu.

Caitlin döndü ve Caleb’le yüz yüze geldi. Ona söylemekte tereddüt ediyordu, ancak söylemesi gerektiğini hissetti.

“Caleb,” dedi, “Aramaya devam etmek istemiyorum. Biliyorum ki diğerlerine yardım etmek ve Kalkan’ı bulmak benim görevim. Ve bu bencilce görünebilir, eğer öyle görünüyorsa üzgünüm. Fakat ben yalnızca seninle olmak istiyorum. Bu, şu an benim için en önemli şey. Bu zamanda ve bu şehirde kalmak. Eğer aramaya devam edersek başka bir zamana, başka bir yere gitmek zorunda kalacağımızı hissediyorum. Ve bir dahaki sefere birlikte olmayabiliriz...”

Caitlin durakladı ve ağladığını fark etti.

Sessizlik içinde derin bir nefes aldı. Caleb’in ne düşündüğünü merak etti ve karşı çıkmayacağını ümit etti.

“Anlıyor musun?” diye sordu tereddütle.

Caleb endişeli bakışlarla ufka döndü ve sonunda tekrar Caitlin’e baktı. Caitlin de endişeli bir hâl almaya başlamıştı.

“Babamın mektubunu okumak ya da başka ipucu bulmak istemiyorum. Yalnızca seninle olmak istiyorum. Her şeyin şu an olduğu şekliyle kalmasını istiyorum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Umarım bu yüzden benden nefret etmiyorsundur.”

“Senden asla nefret edemem,” dedi Caleb yumuşak bir sesle. “Ama onaylamıyorsun da?” dedi Caitlin kıskırtıcı bir sesle. “Göreve devam etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Caleb bakışlarını kaçırdı fakat cevap vermedi. “Neden?” diye sordu Caitlin. “Diğerleri için mi endişeleniyorsun?”

“Öyle olmam gerektiğini sanıyorum,” dedi Caleb. “Ve öyleyim. Ama ben de bazı bencil düşüncelere sahibim. Sanırım... Kafamın bir yerlerinde Kalkan’ı bulursak, oğlumu geri getirebileceğim ümidini taşıyordum. Jade.”

Caitlin görevi bırakmanın Caleb için oğlunu terk etmek anlamına geldiğini anlayınca korkunç bir suçluluk hissine kapıldı.

“Fakat bu doğru değil,” dedi Caitlin. “Kalkan’ı bulursak oğlunu geri döndürüp döndüremeyeceğimizi, hatta Kalkan’ın gerçek olup olmadığını bile bilmiyoruz. Ama aramayı bırakırsak, birlikte olabileceğimizi biliyoruz. Bu bizimle ilgili. Benim en çok önemseydiğim şey bu.” Caitlin durakladı. “Bu senin için de en önemli şey mi?”

Caleb ufka baktı ve başıyla onayladı. Fakat Caitlin’e bakamadı.

“Yoksa beni yalnızca Kalkan’ı bulmana yardım edebileceğim için mi seviyorsun?” diye sordu Caitlin.

Bu soruyu dile getirebilecek cesareti olduğuna kendisi bile şaşırmişti. Bu soru Caleb’i ilk gördüğünden beri hep aklının bir köşesinde onu rahatsız ediyordu. Caleb onu yalnızca götürebileceği yerler için mi sevmiştir? Yoksa onu, onun için mi sevmiştir? Sonunda bu soruyu sormuştu.

Cevabı beklerken kalbi küt küt atıyordu.

Sonunda Caleb ona döndü ve gözlerinin içine baktı.

Ona yaklaştı ve elinin dışı ile yanağını yavaşça okşadı.

“Seni sen olduğun için seviyorum,” dedi. “Ve bu hep böyleydi. Eğer seninle olmak Kalkan’ı bırakmak anlamına geliyorsa, ben de öyle yapacağım. Ben de seninle olmak istiyorum. Evet, aramak istiyorum. Fakat şu an sen benim için çok daha önemlisin.”

Caitlin içinde uzun zamandır hissetmediği bir hisle gülümsedi. Huzur ve denge hissi. Artık önlerinde hiçbir şey duramazdı.

Caleb gözünün önündeki saçı kenara itti ve gülmeye başladı.

“Tuhaf,” dedi, “Burada daha önce de yaşadım. Yüzyıllar önce. Paris’te değil, taşrada. Küçük bir kaleydi. Hâlâ var olduğuna emin değilim. Fakat araştırabiliriz.”

Caitlin gülümsedi ve Caleb onu sırtına alıp havaya atıldı. Dakikalar içinde Paris’in çok üstünde Caleb’in taşradaki evini aramak için uçuyorlardı.

Onların evi.

Caitlin hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Bes, inci Bölüm

Sam, önünde ilerleyen Polly'ye ayak uydurmakta zorlanıyordu. Polly hiç susmayacakmış gibi, bir konudan diğerine atlayarak hızlı hızlı konuşuyordu. Sam ise hâlâ zamanda yolculuğun şokunu üstünden atamamıştı.

Tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Neredeyse yarım saattir yürüyorlardı. Sam, Polly'nin izlerini takip ederek çalılardan zıplıyor, onu takip ediyordu. Ve Polly bu son yarım saatte hiç susmamıştı. Sam ise anca bir, iki kelime edebilmişti. Saraydan, toplantıdan, arkadaşlarından, yakındaki bir konserden ve Aiden isimli bir adamdan bahsedip duruyordu. Sam'in bu konuşulanlar hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Polly neden onu arıyordu? Neredeydiler? Artık bazı cevapları almaya kararlı hâle gelmişti.

"...tabi ki tam olarak dans denemez," diyordu Polly o sırada, "ama mükemmel bir gösteri olacak. Ne giyeceğim konusunda hâlâ kararsızım. Birçok seçeneğim var ama böyle resmî bir programa uygun bir şey bulamıyorum..."

Polly neşeyle ormanın içine doğru ilerlerken, "Lütfen!" diye bağırdı Sam, "Böldüğüm için üzgünüm ama birkaç sorum var. Lütfen. Bazı cevapları hak ediyorum."

Polly sonunda konuşmayı bıraktı ve Sam rahatlayarak iç çekti. Polly bu kadar zamandır konuştuğunun farkında değilmiş gibi şaşırarak Sam'e bakıyordu.

"Tek yapman gereken sormak," dedi neşeyle. Sam'in sormasına fırsat bile vermeden "Ee, hadi bakalım neymiş sorun?" dedi.

"Beni almak için gönderildiğini söyledin. Kim gönderdi seni?" diye sordu Sam.

"Bu çok kolay bir soruydu. Aiden gönderdi." "Aiden kim?"

Polly kıkırdayarak, "Ah, öğrenecek daha çok şeyin var, değil mi? Aiden yüzyıllardır birliğimize akıl hocalığı yapıyor. Seninle neden ilgilendiğini ya da beni neden ormanın derinliklere seni almaya gönderdiğini ise bilmiyorum. Bence eninde sonunda yolunu kendin de bulabilirdin. Ayrıca bugün yapmam gereken binlerce işten hiç söz bile etmiyorum. Bir sürü elbise denemeliydim..."

"Lütfen!" diye bağırdı Sam. Tekrar konunun dışına çıkmamak için uğraşıyordu. "Buraya gelip beni almaya, yaptığın her şeye minnettarım ve asla saygısızlık etmek istemem ama her nereye gidiyorsak gidelim, benim buna vaktim yok. Görüyorsun bu zamana ve bu yere bir şekilde geri geldim. Ve bunun bir sebebi olmalı. Kardeşime yardım etmeliyim, onu bulmalıyım. Böyle gezintiler için vaktim yok," dedi.

"Bunu gezinti olarak tanımlamazdım ben," dedi Polly ve ekledi, "Aiden herkes tarafından bilinen biridir. Eğer bir şekilde senle ilgilendiyse, umursanmayacak bir durum değildir. Hem aradığın kişi her kim ise, eliyle koymuş gibi bulacak olan da Aiden'dir."

"Nereye gidiyoruz peki? Ne kadar yolumuz kaldı?" Polly aceleci adımlarla ormanın içine doğru ilerlerken,

Sam de ona yetişmeye çalışıyordu. Polly'nin ona doğru düzgün bir cevap verip vermeyeceğini merak ediyordu. Tam o anda orman birden arkalarında kaldı.

Polly olduğu yerde durdu. Sam de onun yanına gelip şaşkınlık içinde kalakaldı.

Önlerinde, kusursuzca şekillendirilmiş çimlerin olduğu bahçeye doğru uzanan kocaman ve boş bir arazi vardı. Çok güzel görünüyordu. Canlı bir sanat eseri gibiydi.

Daha nefes kesici olan şey ise bu güzel bahçenin ardındaki şeydi. Sam'in hayatı boyunca hiç görmediği büyüklükte bir saraydı. Bu kocaman yapı tamamen mermerden yapılmıştı. Ve Sam'in görüş alanındaki her açığa doğru alabildiğine genişlemişti. Geniş pencereleri ve girişindeki upuzun, mermer merdiveniyle klasik bir dizaynı vardı. Sam, buranın fotoğrafını bir yerde gördüğünden emindi ama bir türlü çıkaramıyordu.

Polly, zihnini okumuş gibi cevapladı: "Versay."

Sam Polly'ye döndüğünde yüzündeki gülümsemeye karşılaştı.

“Burası yaşadığımız yer. Fransa’dasın. 1789 yılında. Marie’nin izin vereceğini farz edersek, eminim ki Aiden bize katılmayı onaylayacaktır.”

Sam’in kafası karışmıştı.

“Marie?” diye sordu.

Polly kafasını sallayarak gülmeye devam etti. Saraya doğru ilerlerken arkasına döndü ve “Marie Antoninette tabii ki!” dedi.

* * *

Sam, sonsuzluğa uzanan merdivenlerden sarayın girişine kadar Polly’nin yanında ilerledi. Yürürlerken bir yandan da gördüklerini zihnine kazıyordu. Mekânın büyüklüğü ve simetrisi hayranlık uyandırıcıydı. Hayatında gördüğü en güzel kıyafetlerle etrafında gezinen insanların kraliyet ailesinden olduğunu varsayıyordu. Sarayın etkisini bir türlü üstünden atamıyordu. Birileri çıkıp ona rüyada olduğunu söylese, inanabilirdi. Daha önce hiç kraliyetin varlığında bulunmamıştı.

Polly sürekli konuşuyordu. Sam de onun sözlerine odaklanmaya çabalıyordu. Kendini Polly’ye odaklamak zor olsa da onun yanında bulunmak ve arkadaşlığına sahip olmak hoşuna gidiyordu. Ayrıca Polly’nin oldukça hoş olduğunu düşünüyordu. Ama Polly ile ilgili bir şey Sam’in kafasını karıştırıyordu. Onu gerçekten çekici mi buluyordu, yoksa sadece arkadaş olarak mı sevmişti, emin değildi. Eski sevgilisinde ilk bakışta bir arzu hissetmişti ama Polly’yi ilk gördüğünde hissettikleri daha çok arkadaşlık, samimiyet gibi duygulardı.

“Görüyorsun işte burada kraliyet ailesi yaşıyor ama biz de buradayız. Bizim de burada olmamızı istediler. Sonuçta sahip oldukları en iyi koruma biziz. Hep birlikte, dostça diyebileceğin bir ortamda yaşıyoruz. İki taraf için de en iyisi bu. Orman sayesinde avlanma gibi bir sorunumuz olmuyor, hem burası yaşanacak en güzel yerlerden biri. Karşılığında da kraliyeti koruyoruz. Bazılarının bizim türden olduğunu söylememe gerek yoktur herhalde.”

Sam, gözlerini şaşkınlık içinde Polly’ye dikmişti. “Marie Antoinette mi?” diye sordu.

Polly bunu bir sır olarak saklamak istermiş gibi sessizce kafasını salladı.

“Ama kimseye söyleme,” dedi. “Birkaç kişi daha var ama kraliyetin çoğu insan. Bizim yanımızda olmak istiyorlar. Ama burada çok kesin kurallar var ve kesinlikle çiğnenemez. Biz ve onlar. Bu sınırı aşmamız kesinlikle yasak. Kraliyetten bazı kişilerin fazla güç sahibi olmasını istemiyoruz ve Marie de bu konuda oldukça ısrarcı.

“Neyse işte, bu saray dünyanın en büyüleyici yerlerinden biri. Buranın sonunun gelebileceğini hayâl bile edemiyorum. Burada art arda partiler yapılır. Sabahlara kadar süren danslar, balolar, konserler... Bu hafta da çok güzel bir opera etkinliği olacak. Şimdiden ne giyeceğimi seçtim bile!”

Kapılara yaklaştıklarında birçok görevli açmak için koştu. Sam kocaman, altın kapıları şaşkınlık ve hayranlıkla karışık bir bakışla inceliyordu.

Polly uzun, mermer koridorda burası kendininmiş gibi bir güvenle hızlıca ilerlerken, Sam de ona yetişmeye çalışıyordu. Yürürlerken Sam etrafına bakıyor ve bu zenginlik karşısında büyüleniyordu. Yaldızlarla süslenmiş, kristal avizelerin asıldığı upuzun, mermer koridorda ilerlediler. Camlardan içeri süzülen güneş ışığı her yere yansıyor.

Birçok kapının yanından geçip mermerden yapılmış, etrafında kolonlar olan kocaman salona girdiler. Polly içeri girdiğinde hazır duruma geçen koruma görevlileri vardı.

Polly kıkırdıyordu, anlaşılan o ki korumalara alışmıştı. “Burada eğitim de alıyoruz. İmkânlar oldukça iyi. Aiden’in bize hazırladığı sıkı bir program var. Gidip seni almam için dersi kırmama izin verdiğine hâlâ inanamıyorum. Gerçekten önemli biri olmalısın.”

“Ee, kendisi nerede peki? Ne zaman tanışacağım onunla?”

“Ah! Oldukça sabırsızsın, değil mi? Aiden oldukça meşgul biri. Bir süre seninle tanışamayabilir. Ya da hemen yanına çağırır, bilemiyorum. Ama merak etme seni görmek istediği zaman mutlaka haberin olur. Biraz zaman tanı, o zamana kadar sana odanı göstermem söylendi bana.”

“Odam mı?” dedi Sam. Şaşırmıştı. “Burada kalabileceği söylemedim, dediğim gibi kardeşimi bulmam gerekiyor,” diyerek isyan etmeye başladığı an önlerinde bir çift kapı açıldı.

İçeriye bir grup insan girdi. Ortalarındaki tahtta bir kadını taşıyorlardı.

Kadını yere bırakıp, onlar da bir yere oturdular. Polly önlerinde eğiliyor ve Sam'e bakarak aynısını yapmasını işaret ediyordu. Sam eğildi.

Marie Antoniette olduğunu tahmin ettiği kadın tahttan inip onlara doğru birkaç adım geldi ve Sam'in önünde durdu. Dik durabileceğini gösteren bir hareket yaptı. Sam doğruldu.

İlgi çekici bir nesneymiş gibi Sam'i baştan ayağa inceledi.

"Demek yeni çocuk sensin," dedi ifadesiz bir yüz ile. Kadının yeşil gözlerinde, Sam'in daha önce görmediği bir yoğunluk vardı. Sam, kadının da onlardan olduğunu hissedebiliyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, kadın kafasını sallayıp, "Enteresan," dedi.

Hemen sonra, yanlarından geçip yürümeye devam etti ve yanındakiler de hemen peşinden gittiler.

Ama kraliyetten olduğu belli olan biri geride kaldı. 17 yaşlarında görünüyordu ve asil mavi, kadife bir elbise giyyordu. Delip geçen masmavi gözleri, uzun ve sarı saçlarıyla birlikte Sam'in gördüğü en soluk tene sahipti. Kız gözlerini, Sam'in gözlerine dikmişti.

Sam bu bakışlar altında başka yere bakamayacak gibi, kilit altında hissediyordu.

Hayatında gördüğü en güzel kızdı.

Birkaç dakika geçtikten sonra kız birkaç adım öne gelip, daha da yakından bakmaya başladı. Avucu yere bakar bir şekilde elini uzattı, Sam'in öpmesini bekliyordu. Yavaşça ve gurur dolu bir tavırla hareket ediyordu.

Sam elini aldı. Dokunuşuyla elektriğe çarpılmış gibiydi.

Parmak uçlarına bir öpücük kondurdu.

Kız, "Polly? Bizi tanıştırmayacak mısın?" dedi. Bu bir soru değildi. Daha çok bir emirdi. "Kendra, Sam. Sam, Kendra."

'Kendra,' diye düşündü Sam. Gözlerinin içine bakıyordu. Kızın ona sahipmiş gibi görünen bakışlarına oldukça şaşırmıştı.

"Sam," dedi kız, sesi yankılanıyordu. "Biraz basit bir isim ama sevdim."

Altıncı Bölüm

Kyle taştan tabutu bir yumrukla paramparça etti. Bin bir parçaya bölünen kapaktan kurtulup dışarıya adımını attı. Herhangi bir tehlikeye karşı hazırды.

Etrafına bakındı. Yanına yanaşabilecek herkesle savaşılabildi. Aslında birinin ona yaklaşıp kapışmayı başlatmasını arzuluyordu. Zamanda yaptığı bu son yolculuk özellikle sınırlarını bozmuştu ve hırsını birinden çıkarmak istiyordu.

Ama çevresini inceledikçe, odada yalnız başına olduğunu anladı. Tek başınaydı.

Yavaşça sakinleşmeye başladı. En azından doğru yere gelmişti ve doğru zamanda olduğunu hissediyordu. Zamanda yolculuk konusunda Caitlin'den daha kıdemli olduğunu biliyordu. Bu yüzden kendini daha belirli bir konuma gönderebiliyordu. Etrafına baktı ve durumdan memnun kaldı. Tam da gelmek istediği yerdeydi: Les Invalides'te.

Les Invalides eskiden beri çok sevdiği bir yerdi. Türünün kötülere için çok önemli bir yer... Yerin altında, içinde lahitlerin olduğu, güzelce döşenmiş ve mermerden yapılmış bir anıt mezar. Bina, yerden kubbesine doğru uzanan yüzlerce adım uzaklıktaki tavanıyla silindirik bir şekle sahipti. Karanlık bir yerdi. Fransa'nın asil askerleri için mükemmel bir inziva yeri idi. Kyle'ın bildiği kadarıyla burası bir gün Napoleon'a da mezar olacaktı.

Ama henüz değil. Şimdi 1789 yılıydı ve Napoleon daha hayattaydı. Kyle'ın kendi türünden gurur duyduğu biriydi. Henüz 20'li yaşlarında ve kariyerine yeni başlamak üzere olduğunu fark etti Kyle. Uzunca bir süre daha buraya gömülmeyecekti. Tabi ki Napoleon'un buraya gömülmesi, insanları onun da bir insan olduğuna inandırmak için oynanan küçük bir oyundu.

Bu düşünceyle birlikte Kyle'ın yüzünde bir gülümseme oluştu. Şimdi burada Napoleon'un mezarında henüz o 'ölmeden' duruyordu. Eski zamanların hatırasına onu görmeyi dört gözle bekliyordu. Ne de olsa aynı türden olup, az da olsa saygı duyduğu nadir vampirlerden biriydi. Ama ayrıca kibirli adinin tekiydi.

Kyle mermer odada yankılanan ayak sesleriyle ilerlemeye başladı. Kendini kontrol ediyordu. Daha iyi durumda olduğu zamanlar olmuştu. Bir gözünü Caleb'in korkunç çocuğuna kaptırmıştı. Yüzündeki dağılımlık ise Rexius'un New York'ta yaptıklarından kalmaydı. Tüm bunlar yetmemiş gibi, bir de yanığında Roma'daki Kolezyum'dan kalma, Sam'in bıraktığı kocaman bir yara vardı. Enkaz halindeydi ve bunun farkındaydı.

Ama bu durum garip bir şekilde hoşuna da gidiyordu. Hayatta kalmıştı. Ve kimse onu durduramamıştı. Ayrıca şimdi her zamankinden daha sınırlıydı. Şimdi yalnızca Caleb ve Caitlin'in Kalkan'ı bulmasına engel olmayı düşünmüyordu, tüm bu yaşananları onlara ödetecekti. Çektiği acıları onlara da çektirecekti. Sam de şimdi listeye girmişti. Üçünü birden bulup onlara eziyet etmeden, onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

Birkaç adımla, Kyle merdivenlere ulaştı ve bir üst kata çıktı. Kubbenin altında şapelin sonuna doğru ilerledi ve mihraba ulaştı. Kireçtaşı duvara dokunurken bir şey arıyordu.

Sonunda aradığını buldu. Saklanmış sürgüyü itti ve gizli bir bölme ortaya çıktı. Uzanıp mücevherlerle süslenmiş, uzun, gümüşten kılıcı oradan çıkardı. Kılıcı ışığa doğru tutup memnuniyetle gülümsedi. Tam da hatırladığı gibiydi.

Kılıcı sırtına asıp arkasını döndü ve ön kapıya doğru ilerledi. Geriye yaslanıp kapıya doğru yürüdü ve sert bir tekmeye kapıyı tuzla buz etti. Gürültü boş binada yankılanmıştı. Kyle gücünü bu kadar çabuk toparlamış olmaktan memnundu.

Dışarıya çıktığında gece olduğunu fark edince rahatladı. İstese gecenin karanlığından faydalanıp, direkt hedefine ulaşabilirdi ama o zamanın tadını çıkarmak istiyordu. 1789'un Paris'i özel bir yerdi. Hatırladığı kadarıyla fahişeler, alkolikler, kumarbazlar ve suçlularla doluydu. Gösterişinin ve mimarisinin aksine pek de tekin olmayan bir yerdi. Hoşuna gitmişti. Burası tam ona göre idi.

Kyle dinleyip hissedebilmek için gözlerini kapayıp çenesini kaldırdı. Caitlin'in bu şehirdeki varlığını kesinlikle hissediyordu. Ve Caleb'in tabii ki. Sam hakkında tam emin değildi ama en azından diğer ikisinin burada olduğunu biliyordu. 'Bu güzel oldu,' diye düşündü. Şimdi tek yapması gereken onları bulmaktı. İkiyle sürpriz bir şekilde karşılaşabilir ve onları kolayca öldürebilirdi. Paris basit bir şehirdi. Burada hesap vermek zorunda kalacağı Roma'daki gibi büyük bir vampir konseyi yoktu. Aksine Napoleon'un önderliğinde kurulmuş güçlü bir kötüler meclisi vardı. Ve Napoleon, Kyle'a borçluydu.

Yapacağı ilk işin, onun peşine düşüp yaptıklarının karşılığını almak olmasına karar verdi. Napoleon'un bütün adamlarını Caitlin ve Caleb'i bulmak için seferber edecekti. Direneceklerini bildiği için, Napoleon'un adamlarını kullanmak onun için oldukça faydalı olacaktı. Bu sefer hiçbir şeyi şansa bırakmayı planlamıyordu.

Ama hâlâ vakti vardı. Öncelikle avlanıp beslenmeli ve dimdik ayakta kalabilecek kadar güçlenmeliydi. Ayrıca buradaki planları çoktan işlemeye başlamıştı zaten. Paris'e gelmeden önce Roma'da eski arkadaşı Sergei'yi bulmuş ve kendinden önce buraya göndermişti. Eğer her şey planlandığı gibi gidiyorsa, Sergei çoktan buraya gelmiş ve görevini yerine getirmeye başlamış olmalıydı. Görevi Aiden'in birliğine sızdı. Kyle'ın yüzüne geniş bir gülümseme oturdu. Sinsi bir hainden daha çok sevebileceği hiçbir şey yoktu. En çok işe yarayan oyuncağı oydu.

Neşe dolu bir okul çocuğu gibi merdivenleri sekerek iniyordu. Şehre, istediğini almaya gidiyordu.

Kyle sokakta ilerlerken yanına bir ressam yaklaşmış, elindeki tuvaliyle fırçasını gösterdi ve resmini yapmasına izin vermesini istedi. Kyle uzanıp elinden fırçasını aldı ve tam alınının ortasına sapladı. Adam ölmüştü.

Kyle yere düşen tuvali aldı ve adamın üzerine örttü.

Mutlu bir şekilde yoluna devam ediyordu. Onun için yeterince mükemmel bir geceydi.

Arnavut kaldırımına doğru döndüğünde her şey daha tanıdık gelmeye başladı. Yolun kenarına sıralanan fahişeler kaş göz işaretleri yapıyordu. Tam o sırada iki sarhoş adam bardan dışarıya atıldı ve Kyle'a çarptılar.

"Hey, aptal!" diye bağırdı biri diğerine.

Diğeri Kyle'a dönüp, "Tek gözlü! Nereye gittiğine dikkat et!" diye bağırdı.

İri görünen adam dönüp Kyle'ın göğsüne sağlam bir yumruk attı.

Ama yumruğunun işe yaramadığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kyle bir adım bile gerilememişti. Adamın yumruğu taştan bir duvarı itmeye çalışmaktan öteye gidememişti.

Kyle şöyle bir silkelendi ve bu iki adamın salaklığına şaşkınlıkla baktı. Hareket etmelerine fırsat vermeden elini sırtındaki kılıcına götürdü ve birkaç saniye içinde ikisinin de kafasını uçurdu.

Kafalar yerde yuvarlanıp, adamların vücutları yere yığılırken memnuniyetle onları izledi. Kılıcını yerine koyup, yerdeki başsız bedenlerden birini kavradı ve dişlerini boynuna saplayıp fıskıran kanı emmeye başladı.

Olanları gören fahişelerin korku dolu çığlıklarını duyuyordu. Bu sesleri kapanan kapı ve camların sesi izledi.

Bütün şehrin ondan korktuğunu fark etti.

'Güzel,' diye düşündü. Bu, tam da onun istediği gibi bir karşılama şekliydi.

Yedinci Bölüm

Sabahın erken saatlerinde Caitlin ve Caleb, Paris'in dışına, Fransa'nın kırsal kesimlerine doğru uçtular. Caitlin, Caleb'in arkasına sıkı sıkı sarılmıştı. Şimdi daha iyi hissediyor, eğer uçmak isterse uçabileceğini biliyordu. Ama Caleb'i bırakmayı hiç istemiyordu. Vücudunun bu yakınlığı hoşuna gidiyordu. Tekrar birlikte olmanın verdiği hissi yaşamak için sıkıca sarılıp, öylece kalmak istiyordu. Çılgınca olduğunu biliyordu ama bu kadar uzun zaman ayrı kaldıktan sonra eğer onu bırakırsa, Caleb'in geri dönmek üzere uzaklara uçabileceğini düşünüyordu.

Altlarında uzanan yeryüzü sürekli değişiyordu. Birden şehir kendini sık bir ormana ve inişli çıkışlı arazilere bıraktı. Şehre yakın taraflarda evler ve çiftlikler vardı. Onlar ilerledikçe arazi bomboş bir hâl alıp genişlemeye başladı. Araziler üzerinde ilerledikçe çayırları, çiftlikleri görüyorlardı. Bacalardan çıkan dumanları görünce insanların yemek yaptıklarını düşündü Caitlin. Bahçelerindeki çamaşır iplerinde tertemiz çarşaflar asılıyordu. Oldukça huzurlu bir manzaraydı. Temmuzun sıcakları yeni yeni geçmeye başlamıştı, serin hava tazeleyiciydi.

Saatlerce süren uçuştan sonra farklı bir yöne doğru kıvrılınca, karşılaştıkları manzara Caitlin'in nefesini kesti. Ufukta titrek ışıkların altında, parlak mavi denizin dalgaları sonsuzluğa ilerliyordu. Sahil el değmemiş gibi görünüyordu. Yaklaştıkça, ucunda bu eşsiz kıyının olduğu tepeye ulaştılar.

Caitlin tepelerin arasından, uzun çimlerin ortasında duran yapıyı gördü. Muhteşem bir Orta Çağ kalesiydi. Eski taşlarla dizayn edilmişti ve etrafı küçük heykellerle süslemişti. Bir tepenin ortasında denizi görecektir şekilde konumlanmıştı ve etrafı alabildiğince yabanî çiçeklerle çevrelenmişti. Bu nefes kesici manzara karşısında Caitlin bir kartpostalın içinde olduğunu düşünüyordu.

Caitlin'in kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Buranın Caleb'in bahsettiği yer olup olmadığını merak ediyordu. İçinden bir his burası olduğunu söylüyordu.

"Evet," dedi Caleb. Her zamanki gibi Caitlin'in düşüncelerini okuyup, cevaplamıştı onu. "Burası bahsettiğim yer."

Caitlin'in kalbi mutlulukla atmaya başladı. Çok heyecanlanmıştı ve uçabilecek kadar güçlü olduğunu hissediyordu.

Birden Caleb'in sırtından atladı ve kendini rüzgâra bıraktı. Bir anlığına kanatları çıkmazsa diye korkmuştu ama çok geçmeden kendini uçarken buldu.

Rüzgâr vücudunda gezinirken, bu hissi ne kadar sevdiğini hatırladı. Tekrar özgür olabilmek çok güzel bir duyuydu. Alçalıp yükselirken Caleb'in ona gülümseyen yüzüne baktı. Kanatları birbirine dokunurken sağa sola uçuyor, birbirlerinin yollarına geçiyorlardı.

Birlikte kaleye doğru alçaldılar. Eski görünüyordu ama kötü anlamda değil. Caitlin'e çoktan bir yuva gibi görünmeye başlamıştı.

Oldukça uzun bir süre bu güzel manzaraya, tepelere, uzaktaki okyanusa baktı ve içinde huzuru hissetti. Sonunda yuvasına varmış gibi hissediyordu. Burada Caleb'le birlikte bir hayat kuracağını, hatta mümkün olursa bir aile kuracağını düşünebiliyordu. Sonsuza kadar burada onunla yaşamaktan mutluluk duyardı ve önlerinde bir engel de görmüyordu.

* * *

Kalenin önüne geldiklerinde Caleb, Caitlin'in elini tutup ön kapıya doğru ilerledi. Meşe kapı ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı, yıllardır açılmadığı belli oluyordu. Caleb tokmağı çevirip açmaya çalıştı ama kilitliydi.

"Yüzyıllar geçti üzerinden, zarar görmemiş bir hâlde burada olmasına bile şaşırımdı açıkçası. Şuralarda bir yerde bir anahtar olacaktı."

Kapının üzerine uzanıp bulduğu gizli bir aralıkta elini gezdirmeye başladı ve sonunda uzun, gümüş anahtarı buldu.

Anahtar kilide tam oturdu ve kapı tıkırdayarak açıldı.

Caleb, Caitlin'e dönüp gülümsedi ve içeriği göstererek, "Buyur bakalım," dedi.

Üzerindeki tozlar yere saçılmaya başlarken Caitlin eski, ağır kapıyı yavaşça itti.

Birlikte içeriye girdiler. Giriş karanlıktı ve her yerde örümcek ağları vardı. İçerideki hava oldukça ağırdı, yüzyıllardır girilmemiş gibiydi. Caitlin etrafı incelerken yüksek, taştan tavana ve taştan zemine baktı. Her yerde kat kat toz tabakaları vardı. Pencerelelerdeki tozlar içeriye olduğundan daha da karanlık gösteriyordu.

“Buradan,” dedi Caleb.

Caitlin’in elini tutup, onu dar bir koridordan geçirdi ve iki yanı pencereleli geniş bir salona girdiler. Pencerelelerdeki toza rağmen burası daha aydınlıktı. Odada birkaç parça eşya bile vardı: eskilerden kalma meşe bir masa ve onu çevreleyen ahşap sandalyeler. Tam merkezde, mermerle çevrelenmiş bir şömine. Caitlin’in hayatı boyunca gördüğü en büyük şömine.

Mükemmeldi.

“Burayı 12. yüzyılda inşa etmişim. O zamanlar moda böyleydi.”

“Burada mı yaşadın?” diye sordu Caitlin. Caleb kafasını salladı.

“Ne kadar zaman yaşadın burada?”

Caleb düşündü. “Yüz yıldan fazla değildir. Belki iki yüz yıl,” diye yanıtladı.

Caitlin bir kez daha vampir dünyasındaki zaman kavramının genişliğine şaşırıyordu. Birden şaşkınlığının yerini endişe aldı. Burada başka bir kadınla mı yaşamıştı? Sormaya çekiniyordu.

Caleb birden dönüp, ona baktı.

“Hayır, başkasıyla değildim. Yalnızdım. Emin ol, buraya getirdiğim ilk kadın sensin.”

Caitlin zihninin okunmasından utanmıştı ama aldığı cevapla bir rahatlama hissetti.

“Gel bakalım. Bu taraftan.”

Caleb, spiral şekilde tasarlanmış taş merdivenlere götürdü onu ve kıvrılan merdiven onları ikinci kata getirdi. Burası çok daha aydınlıktı. Her tarafı kaplayan pencereler içeriye güneş ışığını ve uzaktaki okyanusun yansımalarını getiriyordu. Buradaki odalar daha küçük, samimiydi. Burada da mermer şömineler vardı. Caitlin bir odadan diğerine gezinirken, birinde kocaman bir karyolanın olduğunu gördü. Diğer odalarda sandalyeler ve koltuklar çoğunluktaydı. Hiçbir yerde halı yoktu, sadece taş zemin vardı. Oldukça sade ama güzeldi.

Caleb, Caitlin’i birçok cam kapı arasından ilerletiyordu. O kadar çok toz vardı ki Caitlin neden bu tarafa geldiklerini anlayamıyordu. Caleb bir adım atıp önlerindeki kapının kilidini çekti ve kapı kocaman bir toz bulutuyla açıldı.

Caleb bir adım attı. Caitlin de onu izliyordu.

Kocaman, taş bir terasa çıkmışlardı. Köşesine doğru ilerleyip etrafa bakınmaya başladılar.

Buradan sahili, okyanusu mükemmel bir açıyla görebiliyorlardı. Caitlin dalgaların sesini duyabiliyor ve esen meltemle okyanusun kokusunu içine çekebiliyordu. Cennette gibiydi.

Eğer Caitlin rüyalarının evini tarif edecek olsa, o yer kesin burası olurdu. Her tarafından tozların fışkırdığını ve bir kadın eline ihtiyaç duyduğunu biliyordu ama ikisi birlikte burayı bir zamanlar olduğu hâle çevirebilirlerdi. Burayı yuvaları olarak isimlendirebileceğinden emindi.

“Buraya uçtuğumuz süre boyunca ben de aynı şeyleri düşündüm. Burada seninle birlikte bir hayat kurmayı... Ve bu fikri çok sevdim.”

Caleb kolunu Caitlin’in omzuna attı.

“Burada benimle birlikte yaşamayı istiyorum. Hayatımıza yeniden başlayabiliriz. Sessiz, sakın ve güvenli bir yer burası. Kimsenin bilmediği bir yer. Kimse bizi burada bulamaz. Hayatımıza normal insanlar gibi güvenli bir yerde devam etmememiz için bir neden göremiyorum. Burayı derleyip toparlamak elbette ki biraz zaman alacak ama sen varsan ben de varım,” dedi.

Caitlin’e dönüp gülümsedi.

Caitlin de ona gülümsüyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar ‘var’ olmamıştı.

Hepsinden öte, Caleb’in ona burada birlikte yaşamayı teklif etmesi Caitlin’i oldukça etkilemişti. Hayatındaki en önemli an buydu. Aslında yaşayacakları yer ormanın içinde bir kulübe de olsa, onunla birlikte olma isteği değişmeyecekti.

“Varım. Benim tek isteğim seninle birlikte olmak,” diye yanıtladı.

Okyanustan gelen meltem ve dalgaların sesi arka plandayken dudakları birleştiğinde Caitlin’in kalbi heyecanla çarpıyordu.

Sonunda Caitlin’in dünyasında her şey mükemmelleşmişti.

* * *

Caitlin elinde bir toz beziyle odadan odaya koştururken, hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını düşünüyordu. Caleb, karınlarını doyuracak bir şey bulma umuduyla avlanmaya gitmişti. Caitlin evin içinde tek başına dolanma şansı bulduğu için heyecanlıydı. Böylece etrafa bir kadın gözüyle bakıyor ve derleyip toplamak, bir yuva haline getirmek için neler yapması gerektiğini düşünüyordu.

Odaları dolaşırken okyanus havası içeri girebilirdi diye pencereleri açtı. Odalardan birinde bir kova ve bir parça bez buldu. Kovayı alıp dışarıda gördüğü dereye gitti ve ağzına kadar doldurup eve geri geldi. Elindeki bezi temizleyebildiği kadar temizleyip camları tek tek silmeye başladı. Uzanamayacağı birkaç pencere daha olduğunu fark edince kanatlarını açıp yükseldi ve onları da öylece temizledi.

Sadece pencereleri silerek elde ettiği değişikliği görünce şaşırmıştı. Karanlık oda, pencerelerden içeri dolan ışıkla büyük bir dönüşüm geçirmişti. Yüzlerce yıldır camların bir tarafı deniz tuzuyla bir tarafı tozla kaplanıyordu. Bu kadar pislikle dolmuş pencereleri açabilmek için bile, Caitlin bütün gücünü kullanmak zorunda kalıyordu.

Caitlin pencerelerin işçiliğindeki ustalığa bakınca şaşır kaldı. Her bir çerçeve incelikle işlenmişti. Bazı camlar buğulu bazıları normaldi. Bazıları ise bir rengin en açık tonuna boyanmıştı. Camları temizledikçe evin de adım adım hayata döndüğünü hissediyordu.

Caitlin tamamen işini bitirdiğinde şaşkınlıkla odaya baktı. Öncesinde karanlık, boğuk olan oda, okyanus manzaralı ve güneşle dolu bir yer haline gelmişti.

Ardından yerleri silmeye başladı. Dizlerinin üzerine çöküp her yeri güzelce sildi. Temizledikçe yerdeki taşlar kirlerinden kurtulup parıldamaya başlıyordu.

Yerlerden sonra mermer şömineye yöneldi ve üzerindeki yüzyıllık tozları temizledi. Ardından şöminenin üzerindeki kocaman aynayı parlayana kadar sildi. Aynada kendi yansımını göremeyince hayal kırıklığına uğradı ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Hemen sonra avizeleri silmeye başladı. Bütün kristalleri tek tek parlatıyordu. Buradaki işi bitince kocaman karyolalı odaya geçti ve her köşesini temizlemeye başladı. Eski ahşap silindikçe hayata dönüyordu. Yüzyıllık battaniyeleri alıp terasa çıktı ve hepsini kuvvetlice silkeledi. Silkeledikçe her yeri toz bulutu kaplıyordu.

Caitlin muhtemel yatak odası olacak odaya döndü ve etrafı incelemeye başladı. Şimdi mükemmel görünüyordu. Herhangi bir kaledeki, herhangi bir oda kadar temiz ve parlaktı. Hâlâ eskiydi ama en azından temiz ve çekiciydi.

Gözlerini yere çevirdiğinde berrak suyla doldurduğu kovanın kapkara olduğunu gördü. Kapının yanında duruyor, dereye gidip yenilenmeyi bekliyor gibiydi.

Caitlin, Caleb’in dönünce vereceği tepkiyi düşünerek gülümsedi. ‘Çok şaşırarak,’ diye düşündü. Şimdi de yemek odasını temizlemeyi planlıyordu. İlk yemeklerini yiyebilecekleri, birçok ilki yaşayabilecekleri sıcak bir yuva yaratmaya çalışıyordu.

Caitlin dereye inip suyu değiştirdiği anda birden irkildi.

Yanına bir hayvanın yaklaştığını hissediyordu.

Birden ayağa kalkıp arkasını döndü ama gördüğüne şaşırılmıştı.

Birkaç adım ötesinde ona doğru yaklaşan bir yavru kurt vardı. Alnından sırtına doğru uzanan gri bir çizgi haricinde bembeyaz bir kürkle kaplıydı. Caitlin’i en çok şaşırtan ise gözleriydi. Caitlin’e sanki onu tanıyormuş gibi bakıyordu. Üstelik Rose’un gözlerinin aynısıydı.

Caitlin kalbinin hızla attığını hissediyordu. Rose’un ölümden sonra reenkarnasyonla başka bir hayvan biçiminde dönmüş gibi hissediyordu. Bu bakış, bu yüz... Kürkünün rengi farklıydı ama onun haricinde bu yavru kurt Rose’un yeniden dünyaya gelmiş hali olabilirdi.

Yavru kurt da Caitlin'e bakmaktan ürkmüş gibi görünüyordu. Birden gözlerini başka yere çevirdi ama hemen sonra tekrar Caitlin'e dönüp, gözlerine bakarak dikkatlice birkaç adım yaklaştı. Caitlin gözlerini ormana çevirip, etrafta başka kurdun ya da bu yavrunun annesinin olup olmadığına baktı. Bir kavgaya girişmek istemiyordu.

Ama görünüşte başka hiçbir hayvan yoktu.

Caitlin yavruyu inceledikçe neden başka hayvanın olmadığını anladı. Topallıyordu. Yaralanmıştı ve annesi onu ölüme terk etmişti.

Yavru kurt başını iyice eğip, yavaşça Caitlin'e yaklaştı. Ardından başını kaldırıp Caitlin'in kucağına koydu ve gözlerini kapatarak sessizce inlemeye başladı.

Caitlin'in içi acıyordu. Rose'u o kadar özlemişti ki şu an o geri gelmiş gibi hissediyordu.

Caitlin elindeki kovayı yere bıraktı ve uzanıp yavru kurdu kucağına aldı. Göğsüne bastırırken onunla birlikte ağlıyor, Rose ile birlikte geçirdiği zamanları hatırlıyordu. Gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı. Yavru ise ağladığını hissetmiş gibi kafasını kaldırdı ve gözyaşlarını Caitlin'in yanaklarından yaladı.

Caitlin eğilip alnına bir öpücük kondurdu. Sıkıca yavruyu tutuyor göğsüne bastırıyordu. Kesinlikle onu bırakmayı düşünmüyordu. Onu iyileştirip hayat döndürmek için elinden ne gelirse yapacaktı. Ve eğer yavru kurt da isterse onu hep yanında tutacaktı.

“Sana ne diye seslensem acaba? Tekrar Rose diyemeyiz.

Ruth nasıl?”

Yavru kurt soruya cevap verir gibi Caitlin'in yanağını tekrar yaladı. Caitlin cevabını almıştı.

Adını Ruth koydu.

* * *

Caitlin, Ruth ile birlikte yemek odasının temizliğini bitirdiğinde gözüne duvarda asılan bir şeyler takıldı. Şöminenin hemen yanında iki tane uzun, gümüş kılıç asılıyordu. Bir tanesini eline alıp tozunu aldı. Mücevherlerle

süslü kabzasına bayılmıştı. Çok güzel bir silahtı. Elindeki toz bezini ve kovayı boş vermişti ama kılıcı bir türlü bırakamıyordu. Odanın içinde bir sağa bir sola sallıyordu. Çok güzel bir histi.

Caleb'in burada başka hangi silahları olduğunu merak ediyordu. Dışarıda onlarla çalışma yapabiliirdi.

Kapıdan bir anda girip, “Bakıyorum da kılıçları bulmuşsun,” dedi Caleb. Caitlin bilinçsizce elinden bırakıvermişti kılıcı.

“Kusura bakma, eşyalarını karıştırmak istememiştim.”

Caleb gülüyordu. Omzuna vurduğu iki geyiği odanın diğer ucuna taşırken, “Neyim varsa hepsi senin,” dedi. “Sahip olduğum her şeyi kullanabilirsin. Gönlümü sana verdiğime göre kılıçlarımı da verebilirim sanırım,” diye ekledi. Bir yandan da Caitlin'e göz kırpyordu.

Geyikleri taşırken odaya şöyle bir göz attı. “Vay! Yeni bir yer gibi olmuş!”

Gözlerini fal taşı gibi açmış öylece duruyordu. Caitlin onun nasıl şaşırıldığını izleyerek mutlu oluyordu. Kendi de odaya bakındı ve gerçekten büyük bir dönüşüme uğradığını fark etti. İlk yemekleri için hazır bir masa ve sandalyelerle dolu, mükemmel bir yemek odaları vardı.

Ruth birden sızlanmaya başladı. Caleb gözlerini yere çevirip, ilk defa onunla karşılaştı. Çok şaşkın görünüyordu.

Caitlin birden Caleb'in onu burada istemeyeceğini düşünerek irkildi.

Ama Caleb'in gözlerinin memnuniyetle Ruth'a baktığını görünce ferahladı.

“İnanamıyorum,” dedi Caleb. “Bu gözler... Rose'a ne kadar benziyor!”

“Bizimle kalabilir mi?” diye sordu Caitlin tereddüt ederek. “Tabii ki kalabilir. Hatta kucağıma alıp sarılmak isterdim ama ellerim dolu.”

Caleb kucağındaki geyiklerle ilerleyip koridoru geçti. Caitlin ve Ruth da onu takip ediyordu. Caleb'in geyikleri küçük bir odadaki taş levhanın üzerine bırakışını izlediler.

“Yemek pişirmediğimize göre sadece kanlarını çekmeyi planlıyorum, akşam yemeği olarak içebiliriz. Buradaki işi ben hallederim, böylece ikimize sadece şöminenin önünde oturup keyifle içmek kalır.”

“Kulağa güzel geliyor,” dedi Caitlin.

Ruth, Caleb’in ayaklarının dibinde durmuş mızızlanıyordu. Caleb geyikten bir parça koparıp eğildi ve Ruth’u besledi. Ruth aldığı parçayı hemen bitirip, daha fazlası için havlamaya başladı.

Bu sırada Caitlin yemek odasına dönerek daha önceden gördüğü kadehleri temizlemeye başladı. Şöminenin önünde birçok kürk duruyordu. Onları toparlayıp terasa çıkardı ve silkelemeye başladı.

Caitlin, Caleb’in mutfakta işini bitirmesini beklerken güneşin batışını izliyordu. Dalgaların sesini duyuyor, okyanusun tuzlu kokusunu içine çekiyordu. Hiç bu kadar huzurlu hissetmemişti. Gözlerini kapatıp orada öylece durdu. Ne kadar zamanın geçtiğini fark etmemişti bile.

Caitlin gözlerini tekrar açtığı anda neredeyse karanlık çökmüştü.

“Caitlin?” sesini duydu.

Arkasını dönüp hızlıca içeriye girdi. Caleb elinde avın kanyla dolu iki kadehle birlikte çoktan hazırды. Karanlık odada mumları yakıyordu. Caitlin de gelip elindeki kürkleri yere serdi.

Birkaç dakika içinde oda loş bir hâl almıştı. Her yer mumların ışığı altında titriyordu. Şöminenin önündeki kürkün üzerine birlikte oturdular. Ruth da yanlarında yere kıvrılmıştı. Camlar açık olduğu için içerisi yavaş yavaş serinlemeye başlıyordu.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.